

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ

ΥΛΟΓΙΑ

” Έτος Ι ’ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012

’Αριθ. Τεύχους 122

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Έθνεγερσία μέ Πολιτικό Οικουμενισμό; (π. Β. Θ. Β.)	343
02. Περί Πνευματικῆς Βαρυκοῖας (π. Καλλίστρατος Λυράκης)	353
03. Τί λέει, ἄραγε, ἡ καρδιά μας; (Ἀναστ. Μυρίλλας)	356
04. Τό θῦρώ πάνω ἀπό ψυχή καί Χριστό; (Ν. Τσιρώνης)	358
05. Ἀγαπᾶτε τήν Ἑλλάδα; Ἀποδείξει! (π. Ἡλίας Φρατσέας)	361
06. Κατάργησις (Γεώργιος Γουρῆς)	363
07. Ἡ ἄλλη 28η Ὀκτωβρίου (Νιν. Βολουδάκη)	364
08. «Γλῶσσα Ἑλληνική» Ἡ πολύτιμη κληρονομιά καί οἱ ἀποτυ- χημένοι κληρονόμοι (Ἀναστάσιος Μυρίλλας)	369
09. Ἡ ὁσία Παρασκευή ἡ νέα (π. Γεώργιος Χάας)	372
10. Οἱ Παπικοί φορολογοῦν τούς πιστούς (Νιν. Βολουδάκη)	376
11. Κατχητικό ὑπό συνθήκες Κρίσεως (Γ. Διονᾶς)	379
12. Χαριστική εἰσαγωγή Μουσουλμάνων Φοιτητῶν (Ἰ. Χαρα- λάμπης)	380
13. Ἡ Ὁμοιοπαθητική δέν θεωρεῖται ἀποδεδειγμένη θερα- πεία (Ἀθ. Μαργαρίτης)	384

ἐνοριακή ΒΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: vasvolou@otenet.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπῦρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζῆ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἐκδόσεις “ΥΠΑΚΟΗ”

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἄρθρων τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἄρθρα στό περιοδικό μας.



ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ ΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ;

Αφορμή γι' αυτό το άρθρο μου έδωσε η θεματολογία, πού έχει προαναγγείλει η Ίεραρχία της Ἐκκλησίας μας για τὴ Σύνοδόν της αὐτοῦ τοῦ Ὀκτωβρίου.

Οἱ Εἰσηγήσεις, πού ἔχουν ἀναλάβει νὰ συντάξουν οἱ ἐντεταλμένοι ἀπὸ τὴν Ίεραρχία Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες, ἀναφέρονται σὲ θέματα καίρια, ὅπως «**Ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἐποχὴ τῶν Μνημονίων**» καὶ «**Οἱ δυσκολίες τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἄσκηση τῆς ποιμαντικῆς Τῆς**».

Ἀπὸ τὸν τρόπο διαπραγματεύσεως αὐτῶν τῶν θεμάτων θὰ κριθοῦν πολλά, γι' αὐτό, τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας περιμένει μὲ προσμονὴ ἀλλὰ καὶ ἐλπίδα τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς Συνόδου.

Αἰσθάνομαι ὅτι αὐτὴ τὴν κρίσιμη ὥρα ἔχουμε ἐπιτακτικὸ χρέος καὶ ἐμεῖς οἱ Πρεσβύτεροι νὰ διακονήσουμε μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις τὸ ἔργο τῶν Ἐπισκόπων μας, καί, μάλιστα, τὸ **πρωταρχικό**, πού εἶναι ἡ **χάραξη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς στρατηγικῆς**, γιατί δὲν εἴμαστε μόνο Ποιμένες τοῦ λαοῦ ἀλλὰ καὶ «**Συνέδριον τοῦ Ἐπισκόπου**» μας.

Πρὶν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, πρέπει νὰ ἐνημερώσουμε τοὺς Ἐπισκόπους μας γιὰ τὶς πληροφορίες, πού ἔχουμε καὶ γιὰ ὅλα ὅσα γνωρίζουμε σχετικὰ μὲ τὰ πραγματικὰ αἷτια τῆς Κρίσεως, πού μαστίζει τὸν Τόπο μας, γιὰ τὶς αἰτίες πού ἐμποδίζουν τὴν καλλιέργεια τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν μας, γιὰ ὅλα ἐκεῖνα πού μᾶς καταθέτουν «ἐκ βαθέων» ὅλες οἱ τάξεις τοῦ λαοῦ μας —ἀφοῦ ἔχουμε τὸ μοναδικὸ προνόμιο νὰ εἴμαστε συνυφασμένοι μὲ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου λαοῦ— ἀλλὰ καὶ νὰ θέσουμε ὑπὸ τὴν κρίση τῆς Ίεραρχίας μας τοὺς προβληματισμοὺς καὶ τὶς πολυετεῖς ἐκτιμήσεις μας γιὰ τὴν ἀναποτελεσματικότητά τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ποιμαντικῆς τῶν τελευταίων διακοσίων χρόνων τοῦ ἐλευθέρου βίου τῆς Πατρίδος μας.

Σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο, λοιπόν, πρέπει νὰ μιλήσουμε ἀνοικτά. Χωρὶς περιστροφές, φωτοβολίδες καὶ συνθήματα. Πρέπει νὰ ψηλαφήσουμε τὴν πραγματικότητα ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ἀγκυλώσεις καὶ ἐμμονές

τοῦ παρελθόντος, πού μᾶς στεροῦν τὴ δυνατότητα νὰ δοῦμε καθαρά καὶ πέρα ἀπὸ τὰ φαινόμενα. Πρέπει νὰ ἐπιδιώξουμε νὰ δοῦμε τὴν **πραγματικὴ κατάσταση**, πού ἐπικρατεῖ στὴ Χώρα μας καὶ ὄχι τὴν **πλαστὴ πραγματικότητα**, πού μᾶς ἔχει ἐπιβληθεῖ «ἀλλαχόθεν» μὲ τὰ Μέσα προβολῆς καὶ ἐπιβολῆς τοῦ ψεύδους. Πρέπει νὰ δοῦμε κατὰ πρόσωπο ὅλα ἐκεῖνα, πού μὲ μαεστρία καὶ σκοπιμότητα μᾶς κρύβει τὸ Σκοτάδι...

Θὰ ἐπιχειρήσω τὸ τόλμημα αὐτὸ μὲ σκόρπια ἐρωτήματα, παραβαίνοντας τοὺς κανόνες τῆς ἀρθρογραφίας, γιὰ νὰ γίνη πιὸ ζωντανὸς ὁ λόγος.

Οἱ πολιτικοὶ «ποιμαίνουν» τὸν λαό μας!

Τὸ πρῶτο ἐρώτημα, πού προκύπτει ἀβίαστα μὲ ἀφορμὴ τὸ θέμα τῆς Ἱεραρχίας **«Οἱ δυσκολίες τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἄσκηση τῆς ποιμαντικῆς Τῆς»**, εἶναι: —Γιὰ ποιά Ποιμαντικὴ κάνει λόγο ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μας Διοίκηση, ὥστε νὰ ἐρευνοῦμε καὶ τὶς δυσκολίες ἐνασκήσεώς της; Ἡ Ἐκκλησία ποιμαίνει τὸν λαό μας **σήμερα;** Ὁχι βέβαια! Τὸν λαό μας τὸν «ποιμαίνουν» οἱ 300 Πολιτικοὶ τῆς Βουλῆς μὲ ὅλα τὰ Μέσα, πού διαθέτουν, μπαίνοντας καθημερινὰ καὶ ἐπὶ 24ώρου βάσεως σὲ κάθε Ἑλληνικὸ σπίτι μὲ τὴν Τηλεόραση, τὸ Ραδιόφωνο, τὶς Ἑφημερίδες, τὰ Περιοδικὰ καὶ καταδιώκοντάς μας μὲ τὴν ἄθλια αὐτὴ ποιμαντικὴ καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια μας, μὲ τὰ ἀθεϊστικὰ Σχολεῖα καὶ Πανεπιστήμια, τὶς ἀμοραλιστικὲς Ὀργανώσεις τάχα προστασίας τῶν πολιτῶν, τὶς ἀγενεῖς καὶ κακότητες Δημόσιες Ὑπηρεσίες, τὶς Βακχικὲς ἐξαλλότητες τῶν ὀργανωμένων ἀπὸ τὸ Κράτος κατ' εὐφημισμὸν Πολιτιστικῶν Ἐκδηλώσεων, τὶς ἐπιδοτούμενες ἀπὸ τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα Ἐκτρώσεις καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία; ἔχει 2 ὥρες κάθε Κυριακὴ, γιὰ νὰ ποιμάνη ὅσους ἀνθρώπους τῆς ἀπέμειναν ἀπὸ τὸν κάποτε λαό Τῆς καὶ αὐτὸ εἶναι ὅλο! Δὲν κατοικοῦμε, λοιπόν, στὴν Ἑλλάδα, ὅταν μιλάμε γιὰ δυσκολίες Ποιμαντικῆς, ἀφοῦ ἡ σημερινὴ πραγματικότητα βοᾷ γιὰ τὸ σχεδὸν ἀπραγματοποίητο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ποιμαντικῆς!

Πρέπει ἔστω καὶ τὴν ὕστατὴ αὐτῇ ὥρᾳ νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι στὸν Τόπο μας ἔχει συντελεσθεῖ μία ὀλέθρια ἀνατροπὴ. ἔχει γίνεи σχεδὸν ἀπόλυτὴ ἀλλαγὴ ρόλων μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ πολιτικῶν! Οἱ πολιτικοὶ «ποιμαίνουν» καὶ οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ ὑπηρετοῦν τὴν ποιμαντικὴ τῶν πολιτικῶν! Οἱ πολιτικοὶ καθορίζουν

μέχρι λεπτομερειῶν τὸ ἥθος τοῦ λαοῦ μας, **χωρὶς νὰ λύνουν σχεδὸν κανένα, ἀπὸ τὰ τὰ βιωτικά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων** καὶ ἔχουν ἀφήσει τὴν Ἐκκλησία νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰ συσσίτια, τὰ ιδρύματα περιθάλψεως ἀναξιοπαθούντων καὶ μὲ τὴν ἐξεύρεση ἐργασίας στοὺς ἀνέργους! Μιλᾶμε, λοιπόν, γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό, ποὺ χρειάζεται καίρια καὶ δραστικὴ ἀντιμετώπιση! **Ἀπαιτεῖται ἄμεση ἀντίδραση καὶ ὄχι ὑποταγὴ στὸ μοιραῖο!**

Κάποιοι ἀνθρωποῖτες Ἐκκλησίας, μέσας ἀυτὴν τὴν κοσμοχλασιά, κάτι «παίρνουν εἶδηση» καὶ ἀνησυχοῦν, συνειδητοποιοῦντες τὴν πνευματικὴν κατὰπτωσιν τοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ ἀδυνατοῦν νὰ κάνουν σωστὴ διάγνωση τῆς καταστάσεως, ποὺ ἐπικρατεῖ καὶ συνιστοῦν ὡς ἔκτακτο μέτρο μόνον ἀγρυπνίες καὶ προσευχή!

Λησμονοῦν, φαίνεται, πὼς μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο εἴχαμε στὴ Γῆ, κοντὰ μας, τόσους Γέροντες, **συγχρόνους Ἀγίους**, ποὺ ἀδιαλείπτως προσηύχοντο καί, εὐτυχῶς, κάποιους ἔχουμε ἀκόμη, ἀλλὰ οἱ προσευχὲς ὧν αὐτῶν δὲν ἐμπόδισαν νὰ φθάσουμε σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα, ὄχι γιατί ἡ προσευχὴ ἔχασε τὴ δύναμή της νὰ μετακινῇ βουνά, ἀλλὰ γιατί χρειάζονται καὶ ἄλλα, ποὺ περιμένει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἐμᾶς, πολὺ σημαντικά, ποὺ τὰ ἀφήσαμε, μὲ ἐπιπολαιότητα καὶ ἀδιαφορία, νὰ χαθοῦν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας.

Χρειάζεται νὰ γίνῃ ἐπιστροφή στοὺς ρόλους μας: **Νὰ ποιμαίνῃ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία νὰ χειρίζεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον τὰ βιωτικά**, ὅπως ἔκανε πάντοτε στὴν περίοδο τῆς Ρωμηοσύνης. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ ἀπὸ τὴν Πολιτεία πρέπει αὐτὴ νὰ ἀπαρτισθῇ ἀπὸ γνήσιους Ρωμηούς!

Πῶς, ὅμως, φθάσαμε στὴν ἀντιστροφή τῶν ρόλων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε;

Φαίνεται πὼς τρομάξαμε, ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό, ποὺ δολοφόνησε τὸν Καποδίστρια καὶ παραδοθήκαμε ὡς Ἐκκλησία καὶ ὡς Ἔθνος ἄνευ ὄρων στοὺς Ξένους νὰ μᾶς κυβερνοῦν καὶ νὰ μᾶς διαφεντεύουν!

Ἀρχικὰ μᾶς κυβέρνησαν ἀπ' εὐθείας οἱ Ξένοι, μὲ μπότα, σπαθὶ καὶ μαστίγιον. Χτύπησαν τὴν ψυχὴ τοῦ Ἔθνους μας, τὴν Ἐκκλησία, ξερρίζωσαν τὸν Μοναχισμό, λεηλάτησαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Περιουσία, ποὺ ἀνήκει στὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ, **ἀλλὰ μὲ ἀποκλειστικὸ διαχειριστὴ τὴν Ἐκκλησία**, ἔφεραν Ἐπίτροπό τους κατάσκοπο μέσα στὶς Συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας μας, ἐπέβαλαν μὲ λίγα λόγια τὴν

Προτεσταντική Κρατική κυριαρχία στην Ἐκκλησία καὶ πῆραν μὲ τὸ «ἔτσι θέλω» τὴν ποιμαντικὴ τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἐκκλησίας, καθορίζοντας ἐξ ὁλοκλήρου τὴν Παιδεία τοῦ Γένους μας.

Ἀργότερα, ὅταν κάποια στιγμή πεταχτήκαμε ἀπ' τὸν ὕπνο μας ἀγανακτισμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀτιμωτικὴ κατάσταση τῆς ξένης Κυριαρχίας, μᾶς πρόλαβαν καὶ πάλι οἱ Ξένοι καί, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσουμε ὁλοτέλα, μᾶς καθησύχασαν ὅτι ὅλα θὰ ἐπανέλθουν στὸ σωστὸ δρόμο τους καὶ μᾶς ξανακοίμισαν, ρίχνοντάς μας «στάχτη στὰ μάτια» μὲ τὸ νὰ μᾶς δώσουν κυβερνήσεις μὲ Ἕλληνες πολιτικούς!

Μᾶς διέφυγε, ὅμως, ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μία ἄκρως σημαντικὴ... λεπτομέρεια: Ὅλα τὰ Κόμματα, πού ἀφέθηκαν νὰ εἰσέλθουν στὴν Ἑλληνικὴ Βουλὴ, μετὰ τὸν Καποδίστρια καὶ μέχρι σήμερα, **ἦσαν ὅλα Κόμματα franchise (παραρτήματα) Κομμάτων τοῦ Ἐξωτερικοῦ!**

Ἔτσι ἔγινε ἡ Δεξιὰ, τὸ Κέντρο, ὁ Σοσιαλισμός, ὁ Κομμουνισμός, ὁ Ἀριστερισμός, οἱ μιμηταὶ τῶν Χριστιανοδημοκρατικῶν τοῦ Προτεσταντικοῦ Κοινωνισμοῦ, ἡ Ἄκρα Δεξιὰ, ἡ Ἄκρα Ἀριστερὰ κ.λπ. **Ποιὸ Κόμμα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι Ἑλληνικό; Κανένα!** Ὅλα μὲ ξένες προδιαγραφές, ἄσχετες μὲ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἱστορία, τὴν πνευματικὴ μας Ἰδιοπροσωπία καὶ τὶς Θεανθρώπινες Παραδόσεις μας.

Κανένα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ξενόφερτα Κόμματα δὲν εἶχε τὶς Ἀρχές τῆς Ρωμηοσύνης, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Γένους καὶ ἡ Πολιτεία τὸ Σῶμα καὶ γι' αὐτὸ φθάσαμε στὸ κατάντημα νὰ ἀκοῦμε ἀπὸ τοὺς πολιτικούς μας ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς Φορεῖς τοῦ Κράτους — ὅπως ὅλα τὰ Σωματεῖα(!)— χωρὶς, οὔτε αὐτοὶ πού τὸ διακηρύσσουν νὰ ντρέπονται, οὔτε ἐμεῖς, οἱ ὑποτιθέμενοι Ὁρθόδοξοι, κοκκινίζουμε πού τὸ ἀκοῦμε «λουφάζοντας» ἀπὸ φοβία, σὰν νὰ εἴμαστε οἱ ἀπόκληροι τῆς Πατρίδος μας ἢ λαθρομετανάστες!

Αὐτὸ πού γίνεται σήμερα στὸν Τόπο μας ποτὲ δὲν τὸ ἐπέτρεψε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωμηοσύνης στὴν ὑπερχιλιετὴ Ἱστορία Της. Ποτὲ κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ρωμηοσύνης δὲν ἐπέτρεψε ἡ Ἐκκλησία ἀντιστροφή τοῦ ρόλου τῆς μὲ τὴν Πολιτεία, ἐκτὸς ἐλαχιστοτάτων ἐξαιρέσεων ἐπικυριαρχίας Αὐτοκρατόρων, οἱ ὁποῖοι, ὅμως, καὶ αὐτοὶ οὐδέποτε διανοήθησαν νὰ περιθωριοποιήσουν τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἐδίωξαν μόνον κάποιους ἀγωνιστὰς λειτουργοὺς Της. Καὶ αὐτό, γιατί εἶχαν βρεῖ ἐρείσματα γιὰ κατάχρηση ἐξουσίας σὲ «Ἐφιάλτες» τῆς Πίστεως Ἐκκλησιαστικούς.

Ἀλήθεια, διερωτηθήκαμε ποτὲ μέχρι σήμερα γιὰ τὸ τί εἶδους

Ὁρθοδοξία βιώνει ὁ λαός μας κατακερματισμένος —καί, μάλιστα, μὲ ἀπίστευτο φανατισμό— σὲ τόσα Κόμματα, ἄσχετα ἐντελῶς μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴ ζωὴ τῆς Ὁρθοδοξίας; Εἶναι ποτὲ δυνατόν, ἓνας Δεξιός, ἓνας Κεντρῶς, ἓνας Σοσιαλιστής, ἓνας Κομμουνιστής, ἓνας Ἀριστερός, ἓνας Προτεσταντικά κοινωνιστής καὶ ἓνας Ἀκροδεξιὸς νὰ βιώνουν τὴν Πίστη μας μὲ τὸν ἴδιο τρόπο; Πῶς αὐτὸ τὸ τόσο καίριο καὶ ἀποφασιστικῆς σημασίας γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ὑπόσταση, ὅχι μόνο δὲν μᾶς ἀπασχολεῖ, ἀλλὰ τὸ θεωροῦμε ἀπολύτως φυσιολογικὸ καὶ δικαιολογημένο σὰν νὰ εἶναι ἡ καθημερινή μας ζωὴ καὶ οἱ Πολιτειακὲς ἀντιλήψεις μας ἄσχετες μὲ τὸν ἑαυτό μας, τὸ ἦθος μας, τὴ συμπεριφορὰ μας, τὶς πεποιθήσεις μας καὶ τὴν Πίστη μας; Καὶ ἂν δὲν εἶναι ἄσχετες, ὅπως δὲν εἶναι, ἀφοῦ «οὐ μικρόν, τὸ παραμικρόν», γιατί δὲν τρομάζουμε μ' αὐτὴ μας τὴν κατάσταση;

Ἐκκλησιαστικὸς καὶ Πολιτικὸς Οἰκουμενισμός

Κάνουμε ἀγῶνες κατὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ πολὺ καλὰ κάνουμε. Δὲν χωροῦν προσμίξεις πλάνης στὴν Ὁρθοδοξία, οὔτε μποροῦν νὰ γίνουν ἀνεκτὲς οἱ ὑπουλες δραστηριότητες, ποὺ τὴν ὑποσκάπτουν. Γιατί, ὅμως, δὲν κάνουμε τοὺς ἴδιους ἀγῶνες, γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τὸν ξενόφερτο **Πολιτικὸ Οἰκουμενισμό**, ποὺ ἐπικρατεῖ 200 χρόνια στὴν Πατρίδα μας, ἀλλὰ μένουμε ἀδιάφοροι ἢ, γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε, ψηφίζουμε, συντηροῦμε καὶ ἔχουμε πολὺ-μερῶς καὶ πολυτρόπως διαπλακεῖ μὲ πάθος καὶ μὲ ἐμπάθεια μὲ αὐτὸν τὸν Πολιτικὸ Οἰκουμενισμό;

Δὲν ἔχουμε καταλάβει ἀκόρη, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια, ὅτι ὁ **Ἐκκλησιαστικὸς Οἰκουμενισμός** εἶναι «γέννημα καὶ θρέμμα» τοῦ Πολιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες μποροῦν ἄφοβα νὰ κατακερματίζονται στὰ διάφορα ἐτερόκλητα Κόμματα χωρὶς νὰ παραβλάπτεται στὸ ἐλάχιστο ἡ Ὁρθοδοξία τους;

Τί ἄλλο εἶναι ὁ **Ἐκκλησιαστικὸς Οἰκουμενισμός**, παρὰ διατεταγμένη ὑπηρεσία τῶν πολιτικῶν πρὸς τοὺς Ἐκκλησιαστικούς; Ἄλλως θὰ ἐνδιέφερε τὴν Ὁρθοδοξία ὁ Οἰκουμενισμός; Ὁχι βέβαια! Ἐκτὸς ἂν εἴμαστε τόσο ἀνόητοι νὰ πιστέψουμε αὐτό, ποὺ μᾶς λένε, ὅτι δηλαδή οἱ Διάλογοι χρειάζονται σήμερα, γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε στοὺς Δυτικούς τὰ κείμενα τῆς Ὁρθοδοξίας, γιατί τοὺς θεωροῦμε ἀνίκανους νὰ τὰ καταλάβουν ἀπὸ μόνοι τους!

Διαθρησκειακές στην ύπηρεσία τῆς Παγκοσμιοποίησης!

Δὲν γνωρίζουμε ὅλοι ὅτι ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Οἰκουμενισμὸς χρηματοδοτεῖται καί, μάλιστα, ἀδρά ἀπὸ τὸν **Πολιτικὸ Οἰκουμενισμό**, γιὰ νὰ παίξει μὲ πολὺ πειστικὸ καὶ πνευματοφανῆ τρόπο τὸν ρόλο τῆς ἡχοῦς τῶν πολιτικῶν; Οἱ Διάλογοι γιὰ τὰ Δόγματα εἶναι «πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις». Δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μὲ τὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ εἶναι ἡ ὑλοποίηση τῆς ἐντολῆς τῆς Πολιτικῆς ἐξουσίας πρὸς τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς νὰ ὑπηρετήσουν τὰ κοσμικὰ σχέδιά της γιὰ ἐπιβολὴ μιᾶς **Παγκόσμιας Διακυβέρνησης**.

Αὐτὸ ἀποδεικνύουν περίτρανα καὶ οἱ **Διαθρησκειακές Συνελεύσεις**. Ποιὸς ἄλλος ἔχει δώσει τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξη τῶν **Διαθρησκειακῶν Συναθροίσεων Ἐκκλησιαστικῶν Ἡγετῶν** παρὰ ἡ πολιτικὴ τῆς Παγκοσμιοποίησης, ποὺ σὰν λαίλαπα ἔχει κυριεύσει τὸν κόσμον ὅλον; Καμμιά λογικὴ ἐξήγηση (γιὰ Θεολογικὴ ἐξήγηση οὔτε λόγος!) δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν οἱ συμμετέχοντες στὶς **Διαθρησκειακές**, ὡς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπὸ τους, ἐκτὸς ἂν εἶναι βλάσφημοι καὶ πιστεύουν ὅτι θὰ ἐπιτύχουν τὴν ἔνωση τῆς ἀνθρωπότητος μέσῳ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους, διαφεύδοντας τὸν Χριστό, ποὺ μᾶς εἶπε «**χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν**»!

Εἶναι, λοιπόν, «ἡλίου φαεινότερον» ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκει, ἡ διεθνὴς καὶ ἐγχώρια Πολιτικὴ μὲ τίς **Διαθρησκειακές** καὶ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται, ὅσοι ἀπὸ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς δὲν εἶναι συμπαῖκτες τῶν πολιτικῶν, εἶναι τὸ νὰ κοροϊδέψῃ τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς θρησκευομένους ἀνθρώπους μὲ τὴν ἀνοησία ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Ἕνας καὶ ὅτι ὅλες οἱ Θρησκείες ὁδηγοῦν σ' Αὐτόν, ὥστε νὰ **μαντρώσουν** ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κάτω ἀπὸ μία κυβέρνησι, ποὺ θὰ θεοποιήσῃ «τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ», πολεμῶντας λυσσαλέα τὸν Ἕνα Ἀληθινὸ Θεὸ μας.

Μὲ αὐτὰ ποὺ προτάξαμε, φαίνεται καθαρὰ, νομίζω, ὅτι ἡ Πολιτικὴ πλέον στὶς μέρες μας δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴν Πολιτικὴ τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ εἶναι ἓνα **πρόσχημα καὶ προκάλυμμα**, γιὰ νὰ **χειρίζονται** οἱ λεγόμενοι **πολιτικοὶ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ψυχοσωματικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων**. Δὲν εἶναι πλέον ἡ Πολιτικὴ, ποὺ ρυθμίζει τὰ βιωτικὰ καὶ κοσμικὰ πράγματα, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ **σφετερισμὸ τῆς Ἱερωσύνης**, ποὺ παραπέμπει εὐθέως στὸ Βιβλίον τῆς «Ἀποκαλύψεως» καὶ σὲ ἐκεῖνον τὸν δυσώνυμο, ποὺ ἐτοιμάζεται

«ὥστε καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός»! (Β΄ Θεσ. 2, 4).

Πλαστή ἡ Οἰκονομικὴ Κρίση

Ἔτσι, τὸ ἄλλο θέμα τῆς Συνοδικῆς Εἰσηγήσεως «Ἡ Ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἐποχὴ τῶν Μνημονίων» πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ σφετερισμοῦ τῆς Ἱερωσύνης ἀπὸ τὴν Πολιτική, ἄλλως, ἐπεξεργαζόμενο ὅπως ὀρίζει ὁ τίτλος του, δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ γίνῃ γιὰ ἄλλη μία φορὰ ἡ Ἐκκλησία θεραπαινίδα τῶν σχεδίων τῶν πολιτικῶν μας, ἀναλαμβάνοντας δυσβάστακτα οἰκονομικὰ βάρη καὶ ζημιώνοντας πνευματικὰ τὴν Ἀποστολὴ Της, ἀφοῦ ἤδη παραγκωνίζεται καὶ παραμελεῖται τὸ πνευματικὸ Της ἔργο μὲ τὸ καθ' ὑπερβολὴν «διακονεῖν τραπέζαις» καὶ συρρικνώνεται ἀκόμῃ καὶ ἡ λειτουργικὴ καὶ λατρευτικὴ Της παρουσία μὲ τὴν δραματικὴ μείωση τῶν Ὁργανικῶν θέσεων Ἐφημερίων.

Ὅμως, δὲν εἶναι μόνο αὐτά. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Διοίκηση συμφωνήσῃ νὰ συνδράμῃ τὴν Πολιτεία (ἤδη ἀρκετοὶ Ἱεράρχες ἔχουν προθυμοποιηθεῖ, γιὰτὶ πιστεύουν ἀκόμῃ τοὺς πολιτικούς), στὴν **πλαστή Οἰκονομικὴ Κρίση**, ποὺ μὲ μαεστρία σχεδιάσθηκε στὴν Εὐρώπῃ καὶ μὲ προδοτικὴ ὑποτέλεια καὶ ἰδιοτέλεια ὑλοποιεῖται ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες πολιτικούς, τότε θὰ γίνῃ ἡ Ἐκκλησία ἀπόλυτος συμπαίκτης τῆς Πολιτείας στὴν ἐξαπάτηση τῶν πολιτῶν τῆς Χώρας μας καὶ πνευματικὰ ὑπεύθυνῃ γιὰ τὴν ὑποδούλωση τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων σὲ Εὐρωπαϊκὴ ἀρχικὰ καὶ Παγκόσμια, στὴ συνέχεια, Κυβέρνηση.

Τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει πραγματικὴ Οἰκονομικὴ Κρίση τὸ φωνάζουμε καὶ τὸ γράφουμε ἀπὸ τότε, ποὺ πρωτοπαρουσιάσθηκε αὐτὴ ἡ ἀπάτη στὸ προσκῆνιο. Τώρα βοοῦν ἄλλοεθνεῖς ἀλλὰ καὶ Ἑλληνες οἰκονομολόγοι καὶ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, ποὺ βλέπουν πέρα ἀπὸ αὐτά ποὺ θέλουν νὰ μᾶς δείξουν οἱ μαέστροι τῆς ἀποπλάνησεως τοῦ λαοῦ μας πολιτικοί, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ Κρίση εἶναι τεχνητὴ (σὰν τοὺς τεχνητοὺς τυφῶνες καὶ τὰ τσουνάμια, ποὺ προκαλοῦν γιὰ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ θύματα) καὶ ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ἀλλοτριώσῃ πνευματικὰ καὶ πολιτιστικὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τὴν ὑποτάξῃ πνευματικὰ, μὲ μοχλὸ καὶ πρόφαση τὴν κακὴ, τάχα, οἰκονομία τῆς.

Εἶναι χαρακτηριστικὰ τὰ ὅσα γράφει ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κέντρου Βυζαντινῶν Ἑρευνῶν τῆς Ὁξφόρδης **Peter Frankopan**, παραλ-

ληλίζοντας τὰ αἷτια τῆς σημερινῆς οἰκονομικῆς Κρίσεως τῆς Ἑλλάδος μὲ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς Δύσεως εἰς βάρος τῆς Ρωμηοσύνης στὴν Δ' Σταυροφορία!

Δὲν εἶναι ὅμως μόνο αὐτά, ποὺ λένε καὶ γράφουν οἱ Ξένοι καὶ οἱ Ἕλληνες διανοητές. Εἶναι καὶ τὰ προϊόντα τῆς γῆς μας, ἡ κτηνοτροφία, ὁ πολυποίκιλος ὀρυκτός μας πλοῦτος, τὰ σπάνια κοιτάσματα, ποὺ διαθέτει ἡ Χώρα μας, ἡ ἐργατικότητα τοῦ λαοῦ μας, ἀποδεικτικά ὅτι ἡ Ἑλλάδα, ὅχι μόνο δὲν εἶναι φτωχή, ἀλλὰ ἔχει καὶ ὅλες τὶς προϋποθέσεις νὰ διαπρέψη παντοιοτρόπως σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Τὰ βαρίδια τῆς Ἑλλάδος εἶναι μόνο οἱ πολιτικοί της! Αὐτοὶ ποὺ συστηματικά ὑπονομεύουν σὲ κάθε Τομέα, πνευματικὸ ἢ οἰκονομικό, τὴν ἐξυγίανση τῆς Χώρας μας!

Αὐτὸ ποὺ γράφω δὲν εἶναι συκοφαντία, ἀλλὰ ἡ πραγματικότητα. Πολὺ πρόσφατα ἐπεβεβαίωσε δημόσια ὅλα αὐτὰ ὁ ἀδέκαστος πρῶην Εἰσαγγελέας καὶ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπικεφαλῆς τοῦ Σ.Δ.Ο.Ε. κ. Ἰ. Διώτης λέγοντας ὅτι ζήτησε ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση 10 ὑπαλλήλους θαλάσσης (μὲ μετάθεση, ὅχι διορισμό) στὸν Σ.Δ.Ο.Ε, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ ἡ Χώρα μας 150 περίπου ἑκατομμύρια εὐρώ ἀπὸ τὴν πάταξη τῆς φοροδιαφυγῆς τῶν Σκαφῶν καὶ ἄλλους 10 ὑπαλλήλους, γιὰ τὴν κάλυψη Συνοριακῶν Γραμμῶν, ὥστε νὰ παταχθῇ τὸ λαθρεμπόριο τσιγάρων καὶ πετρελαίου καὶ νὰ ἔχῃ ἡ Οἰκονομία μας ἔσοδα 1 δισεκατομμυρίου εὐρώ καὶ ἡ Κυβέρνηση, ὅχι μόνο τοῦ ἀρνήθηκε ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπέλυσε!

Πρὶν λίγες μέρες, ἐπίσης, ἀνώτατος Οἰκονομικὸς Ἐπιθεωρητὴς σὲ Σεμινάριο Διευθυντῶν διερωτήθηκε ποιὸς εἶναι πλέον ὁ ρόλος του, ἀφοῦ ὑποδεικνύει συνεχῶς στὴν Κυβέρνηση τρόπους νὰ εἰσπραχθοῦν ἑκατομμύρια εὐρώ, χωρὶς περικοπές καὶ φορολόγηση πολιτῶν, ἀλλὰ μόνο μὲ τὸ νοικοκύρεμα καὶ τὴν ἐξυγίανση Ὑπηρεσιῶν τοῦ Δημοσίου καὶ ἡ Κυβέρνηση ἀδιαφορεῖ καὶ δὲν ἀλλάζει ἀπολύτως τίποτε! «Ἀποροῦμε, κατέληξε ὁ Ἐπιθεωρητὴς αὐτός, γιὰ τὸ τί συμβαίνει! Πῶς ἐνῶ θεωρητικά ἡ Κυβέρνηση ἀναζητεῖ χρήμα, ἀρνεῖται νὰ κάνει στρατηγικὲς κινήσεις, ἀλλὰ μόνο συρρικνώνει τοὺς Μισθοὺς καὶ τὶς Συντάξεις; Ποῦ ἀποσκοπεῖ;»!

Ἡ ἀπορία τοῦ εὐσυνειδήτου αὐτοῦ Ἐπιθεωρητοῦ ἔχει τὴν ἐξήγησή της, ἂν θυμηθοῦμε τὰ λόγια, ποὺ εἶπε τὸν περασμένο Αὐγουστο ὁ ἐκ τῶν στυλοβατῶν τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως κ. **Εὐάγγελος Βενιζέλος**, μεταφέροντας στοὺς δημοσιογράφους τὸ πνεῦμα τῆς συζητήσεώς του μὲ τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἰσραὴλ κ. Σίμον

Πέρες: «Συζητήσαμε τὰ διμερῆ θέματα, τὴν κατάσταση στὴν εὐρύτερη περιοχή καὶ κυρίως τὴν παγκόσμια κατάσταση, γιατί ὁ κ. Πέρες ἀντιλαμβάνεται πάρα πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ἀνακύκλωση τῆς διεθνoῦς οἰκονομικῆς κρίσης μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπιστεῖ μόνο μέσα ἀπὸ μεγάλες θεσμικὲς καὶ πολιτικὲς ἀλλαγές. Μέσα ἀπὸ ἓνα νέο σύστημα παγκόσμιας διακυβέρνησης, οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς.»!

Συμπέρασμα: Εἶναι καταφανὲς ὅτι δὲν ψάχνει ἡ Κυβέρνηση γιὰ χρήματα, ἀλλὰ διεκτραγωδεῖ τὰ πάντα μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ ἐξαθλιώσῃ τοὺς Μισθοὺς καὶ τὶς Συντάξεις τῶν πολιτῶν, ὥστε ὅλοι νὰ πεισθοῦμε μίᾳ μέρᾳ ὅτι δὲν γίνεται προκοπὴ μὲ ἐγχώριες Κυβερνήσεις καὶ νὰ ὑποδεχθοῦμε «ἀγαλλομένῳ ποδὶ» Παγκόσμια Διακυβέρνηση!

Ὅταν αὐτὸ τὸ δεχθοῦμε, ὅλοι οἱ Μισθοὶ καὶ οἱ Συντάξεις θὰ ἀνεβοῦν κατακόρυφα, ἀλλὰ θὰ ἀφανισθῇ κάθε πνευματικὴ ἱκμάδα τῆς Πατρίδος μας, ἀφοῦ τίποτε πλέον δὲν θὰ θυμίζῃ Οὐρανό!

Αἰσθησή μου εἶναι πὼς ἡ Δύση θὰ προχωρήσῃ ὀλοταχῶς –μὲ τὰ Κράτη ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν– σὲ μιὰ συγκεντρωτικὴ Διακυβέρνηση (δημιουργῶντας ἓνα εἶδος Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Εὐρώπης) καί, κάποια στιγμή, θὰ συγχωνευθῇ ἡ Εὐρώπη μὲ τὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ ἀποτελεσθῇ μιὰ ὑπερατλαντικὴ Δύναμη μὲ **Τετραρχικὴ διακυβέρνηση**, στὸ πρότυπο τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τῆς παρακμῆς. Ἡ διαφορὰ στὴν ἐπανάληψη τῆς ἱστορίας εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ **Νέα Τάξη Πραγμάτων** δὲν θὰ ἔχῃ τὴν περιορισμένη Ρωμαϊκὴ ἐδαφικὴ ἐμβέλεια τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ **διαπλανητικὴ ἐμβέλεια**, ἀφοῦ θὰ ἐλέγχῃ τόσες Ἠπείρους!

Αὐτός, ἄραγε, δὲν εἶναι καὶ ὁ λόγος, ποὺ δὲν διαλύεται τὸ Ν.Α.Τ.Ο., παρ' ὅτι ἔπαυσε νὰ ἰσχύῃ τὸ Σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας;

Τί περιμένουμε ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία μας:

Ἀπὸ τὴν προσεχῇ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας μας περιμένουμε νὰ ἀποκαλύψῃ καὶ νὰ καταγγείλῃ στὸν Λαό μας τὰ πραγματικὰ αἷτια τῆς Κρίσεως καὶ τὴν αἰτία, ποὺ μαραζώνει κάθε πνευματικὴ προσπάθεια στὸν Τόπο μας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν φοβᾶται κανέναν καὶ τίποτα, πλὴν τοῦ Θεοῦ!

Περιμένουμε, λοιπόν, χάραξη Ἐκκλησιαστικῆς Στρατηγικῆς καὶ ὄχι ὑποτέλεια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως στὴν Πολιτεία.

Στρατηγικὴ καί, μάλιστα, Ἐκκλησιαστικὴ, σημαίνει νὰ σχεδιάζῃς

καὶ νὰ ἐνεργῇς, ὄχι ἐκτελῶντας τὶς ὁδηγίες τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἀποστολῆς σου, σὰν βοηθὸς καὶ συμπαραστάτης του, ἀλλὰ, νὰ σχεδιάζῃς καὶ νὰ ἐνεργῇς, γιὰ νὰ φέρῃς εἰς πέρας τὴν πνευματικὴ Ἀποστολή σου, ματαιώνοντας τὴ ματαιώσῃ της! Μέχρι σήμερα, μὲ τὴν πρακτικὴ ποὺ ἀκολουθεῖται συστηματικά, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἔχει ἀνακαλύψει ἀκόμη τὸν ἐχθρό, ποὺ ματαιώνει τὸ Ἔργο της. Ἀντιθέτως, μάλιστα, τὸν θεωρεῖ σύμμαχο καὶ τοῦ συμπαρίσταται καὶ συνεργάζεται ἀρμονικὰ μαζί του, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ ὑποψιάζεται ὅτι ἡ συρρίκνωση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ εἶναι ἔργο τοῦ ἐχθροῦ της!

Λύση πνευματικὴ καὶ ρεαλιστικὴ εἶναι, νομίζω, αὐτὲς τὶς κρίσιμες ὥρες πρῶτα ἡ προσευχὴ καὶ ἡ βαθειὰ συνειδητοποίηση τοῦ ποῦ ἐφθάσαμε ζῶντες τόσα χρόνια ὄχι ὡς Ὁρθόδοξοι Ρωμηοί, ἀλλὰ ὡς ὁπαδοὶ τοῦ «Ἀγγελισμοῦ», μὲ πλήρη ἀδιαφορία γιὰ τὴν πορεία καὶ τὸ κατάντημα τῆς Δημόσιας ζωῆς, σὰν νὰ μὴ εἶναι τὰ πνευματικὰ καυσαέρια τῆς Δημόσιας ζωῆς πιὸ ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὰ ἀποπνυκτικὰ καυσαέρια τῆς ἀτμόσφαιρας γιὰ τὸ σῶμα μας! Κατόπιν νὰ σαλπίσουμε Πανελλήνιο Προσκλητήριο γιὰ ἀναβίωση τῆς Πολιτικῆς τῆς Ρωμηοσύνης ἀπὸ πνευματικούς ἀνθρώπους, μὲ τὴν ὁποία τὸ ἔθνος μας θὰ κἀν καὶ πάλι τὴν Ἐκκλησία ψυχὴ του καὶ τὴν Πολιτεία σῶμα του. Νὰ ἀναβιώσῃ ἡ Πολιτικὴ, μὲ τὴν ὁποία τὸ Γένος μας μεγαλούργησε καὶ μεγαλύνθηκε. Νὰ γίνῃ καὶ πάλι Στρατηγὸς τοῦ ἔθνους μας ἡ Παναγία μας καὶ νὰ ἀφήσουμε τὰ Ἀμερικανικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Βελγικά Σουηδικὰ κ.ἄ. πολιτικὰ Μοντέλα γιὰ ἐκείνους, ποὺ ζοῦν «ὡς ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ».

Ἄς σαλπίσουμε, γιὰ νὰ μετρηθοῦμε πόσοι εἴμαστε. Δὲν ἔχει σημασία τὸ πλῆθος, ἀφοῦ «κρείσσων εἷς ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἢ μύριοι παράνομοι»!

Αὐτὰ μοῦ ὑπαγόρευσε ἡ συνείδησή μου νὰ καταθέσω ὡς τὴ μόνη ἀντίσταση, ποὺ μπορῶ νὰ προβάλλω μὲ τὶς μικρὲς μου δυνάμεις στὸν διαγραφόμενο πνευματικὸ ἀφανισμό τῆς Πατρίδος μας.

Ἄν ὡς ἄνθρωποι καὶ μάλιστα πιστοί, δὲν ἔχουμε τὸ φιλότιμο νὰ κάνουμε κάτι δραστικό, ἀλλὰ πάλι «σταυρώσουμε τὰ χέρια μας» μὲ ἀδιαφορία, τότε, ὅπως ἔγραφα καὶ ἄλλοτε, μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει τὸ τί θὰ ἀπογίνουμε...!

π. Βασίλειος Ἑ. Βολουδάκης

* Πρωτοδημοσιεύθηκε στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ», ἀρ. Φύλλου 1942, 21 Σεπτεμβρίου 2012



ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΒΑΡΥΚΟΪΑΣ

«Ταῦτα λέγων, ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω»! (Λουκ. η' 8)

Αέν χρειάζεται εὐφυΐα ἐξαιρετική, οὔτε ἀνωτερότητα πνεύματος –ὅπως ἐκλαβάνεται ἡ ἀνωτερότητα αὐτή στίς ἡμέρες μας– οὔτε μόρφωση γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν γιὰ νά ἐννοήσῃ, νά προσέξῃ καὶ νά ἀκολουθήσῃ κανεὶς τίς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ νά βρεῖ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Ἐκεῖνος πού ἔχει πρό πάντων διάθεση ἀγαθὴ καὶ πρόθεση μετανοίας, ἐκεῖνος ἐννοεῖ καὶ νοιώθει τίς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ὅπως χαρακτηριστικά λέγεται σὴν μερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν». Ὅταν αὐτὰ ὑπάρχουν στόν ἄνθρωπο, καὶ μικρῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἂν εἶναι, μπορεῖ νά ἐπιτύχῃ τὴν σωτηρία του. Αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο.

Γι' αὐτό ὁ Κύριος, ἀφοῦ μέ ἀρμονικὸ καὶ ἐξοχα παιδαγωγικὸ τρόπο διηγήθηκε τὴν θαυμάσια παραβολὴ τοῦ Σπορέως, ἀφοῦ τὴν ἐξήγησε ὥστε νά τὴν ἐννοήσουν καὶ ἀφοῦ διετύπωσε τὰ συμπεράσματά Του, ἔδωσε τό ἔσχατο παράγγελμα, ἐσήμανε τό ἐγερτήριο σάλπισμα: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν· ἀκουέτω».

Ἦταν ἀναγκαῖα ἡ προτροπὴ; Βέβαια. Γιατί; Διότι πολλοὶ πού ἔχουν ἀκοή, δέν ἀκοῦνε. Φράσσουν τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς τους, γιὰ νά μὴ ἀκούσουν. Ποιὰ ἡ αἰτία καὶ ἀφορμὴ; Χαλαρώνεται ἡ διάθεση τῆς ψυχῆς τους, πού φυσικὰ ἔχει στό νά ἀκούῃ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ τί εἶναι ἐκεῖνο πού χαλαρώνει τὴν διάθεση καὶ φράσσει τὰ αὐτιά;

1ο) Ἡ ἀπιστία καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού δέν δίνουν καμιὰ ἀξία καὶ δέν προσέχουν στό λόγο τοῦ Θεοῦ. Περνᾷ ἀπὸ τὰ αὐτιά τους, ἀλλὰ δέν δημιουργεῖ καμιὰ ἐντύπωση. Τόν ἀκοῦν, ἀλλὰ δέν θέλουν νά τόν ἐννοήσουν. Γιατί; Διότι πιστεύουν ὅτι τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου δέν εἶναι λόγος Θεοῦ, πού σκοπὸν ἔχει νά ὀδηγήσῃ τόν ἄνθρωπο στὴ σωτηρία. Τόν περιφρονοῦν. «Ποιὸς τὰ εἶδε αὐτά; Καλὰ τὰ εἶπε ὁ Ἱεροκῆρυκας, καλὰ τὰ γράφει τό βιβλίον, ἀλλὰ εἶναι ἀληθινά, νά τόσοι καὶ τόσοι πού δέν πιστεύουν». Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπίτηδες ἀποφεύγουν τὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ συνήθεια, ἴσως, μπορεῖ νά ἔλθουν τὰ Χριστούγεννα, τὴν Μ. Παρασκευή, τό Πάσχα. Καὶ ἐνδέχεται ὁ ὀχληρὸς Ἱεροκῆρυκας νά ἀπασχολήσῃ τὴν ἀκοή τους. Ἄλλοι πάλι διότι ἔχουν λόγους νά φαίνονται ὅτι εἶναι καὶ αὐτοὶ χριστιανοί. Ἄλλοι ἀπὸ περιέργεια. Καὶ ἄλλοι εἶναι ἀναγκασμένοι λόγῳ τῆς θέσεως τους. Πάντως ὅχι πρὸς τόν νά ἀκούσουν τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅμοι-

άζουν οί άνθρωποι αὐτοί πρὸς τὴν πατημένη γῇ, τὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, ὅπου δέν μπορεῖ ποτέ νά φυτρώσει ὁ σπόρος. Καί ἔτσι ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καί ἡ ἀμαρτωλὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ μιά μεριά, ὁ Σατανᾶς μέ τούς λογισμούς τῆς ἀπιστίας ἀπὸ τὴν ἄλλη, τούς φράσσουν τὰ αὐτιά, ὥστε νά μὴ δέχονται τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Καί εἶναι φοβερό, ὅτι ἐνῶ ὁ Θεὸς φωνάζει καί προσκαλεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴ σωτηρία καί γιὰ τὴν σωτηρία αὐτὴ ἔχυσε τὸ τίμιον αἷμα Του, ὁ Πανάγιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ ἐπιμένουν νά κωφεύουν.

2ο) Οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλοι πού πρόθυμα ἀκοῦνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Δέν περιμένουν νά τούς ἔλθει μόνο του τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Τό ἐπιζητοῦν. Τρέχουν νά τό ἀκούσουν, ὅπου γίνεται. Αἰγωνιοῦν ὅπως ἡ διψασμένη γῇ, πότε καί πότε θά ἀρχίσουν τὰ κηρύγματα. Προσηλώνονται ὅταν τὰ ἀκοῦνε. Συγκινοῦνται ἀπὸ αὐτά. Ἐνθουσιάζονται ἀκόμη. Νομίζει κανεὶς ὅτι καρποφόρησε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στίς ψυχές αὐτές.

Παρά ταῦτα ἡ ἐντύπωση εἶναι ἀπατηλὴ. Καί αὐτοὶ δέν ἔχουν ὦτα. Ἡ μάλλον ἔχουν ὦτα, ἀλλὰ τούς τὰ φράσσει κάποιο εἰδικό γιὰ αὐτούς ἐμπόδιο. Ποιό; Οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς, οἱ πειρασμοί, πού τραβοῦν τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀμαρτία. Οἱ θλίψεις, οἱ ζημίες, οἱ στέρησεις, ἡ πτώχεια, ἡ ἀσθένεια, ὁ θάνατος. Οἱ πειρασμοὶ πού συναντοῦν ἔξω γιὰ τὴν πίστη καί τὴν θρησκευτικότητά τους, ὅπως «σύ μορφωμένος ἄνθρωπος πᾶς στό Κατηχητικό;».

Ὅλα αὐτά δέν ἀφήνουν νά καρποφορήσει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στίς ψυχές τους. Ὅλα αὐτά φράσσουν τὴν ἀκοή, ὥστε νά μὴ προχωρήσει στό βάθος τῆς καρδίας τους ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι «πρὸς καιρὸν πιστεύουσιν καί ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται». Ὁ Κύριος παραβάλλει τὴν κατηγορία αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν πετρώδη γῇ. Ἐνῶ ἀκοῦν καί ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, στὴν πραγματικότητα ὅμως, δέν ἀκοῦν μέ τὰ μέσα αὐτιά.

3ο) Οἱ μέριμνες τῆς ζωῆς καί ἡ ματαιότητα τοῦ κόσμου. Παρόμοιοι μέ αὐτούς εἶναι καί ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ αὐτιά κλείνει ἡ μέριμνα τῆς ζωῆς καί ἡ ματαιότητα τοῦ κόσμου. Καί αὐτοὶ μέ ἐνδιαφέρον ἀκοῦν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὡς λόγον Θεοῦ. Ἐχουν ὅμως τὰ αὐτιά τους ἀνοικτά μόνο μέσα στό Ναό. Ἐξω παραμονεύουν οἱ φροντίδες τῆς καθημερινῆς ζωῆς. «Τί θά φᾶμε, τί θά φορέσουμε, πῶς θά ζήσουμε, τί θά γίνουν τὰ παιδιά μας;» «Ὁ πλοῦτος ἔπειτα, πού κάνει νά κατέχονται ἀπὸ διαρκὴ μέριμνα καί φροντίδα, πῶς θά ἀυξήσουν τὴν περιουσία τους. Τό ἐμπόριο κατόπιν. Τό «δοῦναι καί λαβεῖν». Οἱ ἡδονές τῆς ζωῆς, οἱ ἀπολαύσεις, τὰ γλέντια, οἱ διασκεδάσεις, οἱ ἐπιδείξεις, οἱ φιλαρέσκεις, ἡ κοσμικὴ ζωὴ, πού ὑπόσχεται στὸν ἄνθρωπο ὅτι καθιστᾷ τὴν ζωὴ εὐτυχισμένη. Δέν ἔχει

σχέση τό κήρυγμα μέ αὐτά; Πολλή μεγάλη μάλιστα, ἀφοῦ περί αὐτά στρέφεται, γιά νά δώσει τίς κατευθύνσεις, γιά νά χαράξει χριστιανικό δρομολόγιο στή ζωή. Ἀλλά οἱ ματαιότητες τοῦ κόσμου, ὅταν μάλιστα δέν τίς ἀντιμετωπίζει κανείς μέ ἐτοιμότητα καί προσοχή, μέ τόν θόρυβο πού κάνουν τόν συγχίζουν, τόν προλαμβάνουν, τοῦ ἀποπαίρνουν τά αὐτιά καί τόν τραβοῦν αἰχμάλωτο, κωφό στά παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ καί ἀσυγκίνητο ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος παραβάλλει μέ ἀκανθώδη γῆ τήν ψυχική κατάσταση τῶν ἀνθρώπων, πού ἡ ματαιότητα αὐτή καί ἡ κυρίαρχος τῶν κοσμικῶν φροντίδων, δέν τούς ἀφήνει νά προσέξουν καλά τόν λόγο τῆς σωτηρίας καί νά σωθοῦν.

4ο) Ἡ ἀγαθή γῆ. Ὑπάρχουν βέβαια καί οἱ ἔχοντες ὅλη τήν καλή διάθεση νά ἀκοῦνε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί ὁμοιάζουν πρός τήν ἀγαθή γῆ. Αὐτοί ἀκοῦν μέ προθυμία καί ἐφαρμόζουν μέ ἀκρίβεια καί φυλάσσουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί καρποφοροῦν τήν ἐνάρετη ζωή τῆς ἀγιότητος. Αὐτοί ἔχουν «ᾧτα ἀκούειν», ὅπως ζητεῖ ὁ Χριστός. Ἀλλά πόσοι εἶναι αὐτοί; Ὁ Κύριος τούς παραβάλλει πρός 1/4. Οἱ ἄλλοι; Τά 3/4 δέν καρποφοροῦν. Καί ἴσως μεταξύ αὐτῶν νά εἴμαστε καί ἐμεῖς.

Ἀλλά πρός ἐμᾶς φωνάζει ὁ θεῖος Λυτρωτής: «ὁ ἔχων ᾧτα ἀκούειν, ἀκουέτω». Τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου δέν εἶναι ἀνθρώπινη φλυαρία. Εἶναι τοῦ Θεοῦ Θεῖα λόγια, πιστά καί ἀληθινά. Τά λόγια τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀπλῆ φιλολογία πρός τέρψιν τοῦ ἀνθρώπου. Σκοποῦν στήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Αποβλέπουν στό νά ἐξασφαλίσουν τήν αἰωνία χαρά στόν ἄνθρωπο. Ἄς μήν εἴμαστε μόνο πρόθυμοι νά δεχόμαστε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ κηρυττόμενο ἢ ἀναγινωσκόμενο καί νά τόν μεταφέρουμε στά γνωστά μας πρόσωπα. Ἡ προθυμία μας θά πρέπει νά μεταφράζεται στή ἀνάλογη πνευματική καρποφορία στή ζωή μας. Τό σημερινό Ἱερό Εὐαγγέλιο ἀποτελεῖ γραμμή πλεύσεως. Ὁ Κύριος πάντοτε στέκεται ἀοράτως δίπλα μας καί στόν καθένα μας φωνάζει: «ὁ ἔχων ᾧτα ἀκούειν, ἀκουέτω».

Ἀρχιμ. Καλλίστρατος Ν. Λυράκης

τ. Ἱεροκήρυκας Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν



ΤΙ ΛΕΕΙ, ΑΡΑΓΕ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ ΜΕΤΑ ΑΠΟ 90 ΧΡΟΝΙΑ;

Επ' ευκαιρία της θλιβερής έπετειού της Μικρασιατικής καταστροφής πού τελέσαμε τόν περασμένο μήνα Σεπτέμβριο, έρχομαι νά πῶ καί νά γράψω τά εξής: Ή γιαγιά μας τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1922 ἦταν δέκα χρονῶν, σήμερα εἶναι 99. Οἱ διηγήσεις της εἶναι ἀκόμα καί σήμερα ζωντανές, ὅπως καί οἱ μνήμες της. Ἐχοντας σώας τās φρένας, μās μιλάει γιά τήν ὁμορφή ζωή πού ζοῦσαν στό Κουκλουτζά της Σμύρνης καί γιά τά πλούτη πού εἶχαν ἀποκτήσει ἀπό τήν καλλιέργεια της εὐφορης Μικρασιατικῆς γῆς μέ τόν ἰδρώτα τους, χωρίς νά ἔχουν γίνει ἄθλιοι νεόπλουτοι.

Μās λέει γιά τά κιούπια μέ τίς λίρες καί τίς πλούσιες σοδιές πού ἦταν ἔτοιμες τό Σεπτέμβρη γιά μάζεμα καί πούλημα στίς μεγάλες διεθνεῖς ἀγορές. Περιγράφει τό σπίτι (πανέμορφο ἀρχοντικό) πού ζοῦσαν, ὅμοιο τοῦ ὁποίου ἐμεῖς τά ἐγγόνια της βλέπουμε στίς πλούσιες συνοικίες, ἀφοῦ εἴμαστε πλέον μικρομεσαῖοι (στήν καλύτερη περίπτωση) καί βιοπαλαιστές, μὴν ἔχοντας πιά πλούσιους προγόνους γιά νά μās στηρίξουν.

Μās μιλάει γιά τήν εὐγενική καί Χριστιανική Ἑλλάδα πού ζοῦσε στήν Μικρασία ἐδῶ καί 4000 χρόνια καθῶς καί γιά τήν πλούσια ἀλλά πάντα ἀφιλοχρήματη, μοναδική καί πραγματική ἀστική τάξη πού εἶχαν ἀναπτύξει οἱ Χριστιανικοί πληθυσμοί, κάνοντας ἐμās τούς ... γνήσιους παλαιοελλαδίτες νά ζηλεύουμε.

Καί, βεβαίως, μέ τήν ἴδια κάθε φορά πίκρα, μās λέει ὅτι ἀκόμη βλέπει μπροστά της τούς τρομαγμένους κι ἀπελπισμένους Ἕλληνες νά τρέχουν σάν τρελοί, καί τούς Τούρκους νά σκοτώνουν καί νά βιάζουν κρυφά καί φανερά μέσα σέ σπίτια, σέ αὐλές, ἀκόμη καί δημόσια, στήν προκυμαία. Μās λέει πῶς ἀκόμα θυμᾶται τίς κραυγές τῶν κοριτσιῶν πού τά βίαζαν καί τά βασάνιζαν μέ γνωστούς πιά σέ ὅλους τρόπους. Δέν θά ξεχάσει πού ἄκουγε τά οὐρλιαχτά τῶν γυναικῶν ἐνῶ ἦταν κρυμμένη μέ ἄλλους Ἕλληνες σέ κάτι ὑπόγεια καί ἡ μαμά της τῆς ἔκλεινε τό στόμα γιατί ἀπό τό φόβο της φώναζε.

Θυμᾶται τήν πείνα πού τούς θέριζε ὅταν γιά μερόνυχτα κρυβόντουσαν σέ Ἐκκλησίες καί παλιές ἀποθήκες, φοβούμενοι ἀκόμα καί γιά τήν ἀνάγκη τους νά βγοῦν ἔξω. Ἦταν χαμένοι ἀπό κάθε γνωστό τους. Εἶδε τόν

πατέρα της και τόν παππού της να τούς σκοτώνουν οί Τουρκοί. Θείους και λοιπούς συγγενείς να τούς παίρνουν και να μήν ξαναβλέπουν πιά ποτέ κανέναν τους. Έμεινε μόνο ή οικογένειά τους χωρίς ίχνος από τήν ὁμορφη ζωή τους.

Κι ἔρχόμενοι ἐδῶ τούς περίμενε μόνο φτώχεια, δυστυχία και ἀπόρριψη ἕως και μῖσος ἀπό τούς Έλλαδίτες! Θυμᾶται ἀκόμη τό βραδινό διαπεραστικό κρύο, στόν Πειραιᾶ, στό παρκάκι μπροστά ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα, πού πάγωνε τό μικρό και σχεδόν γυμνό κορμάκι τῆς ἴδιας και τῶν ἀδελφῶν της, καθώς κουλουριάζονταν κι ἀγκαλιαζόντουσαν μεταξύ τους σφιχτά, τρέμοντας, μήπως και μπορέσουν λίγο να ζεσταθοῦν.

Κι ἔρχονται ὕστερα και σοῦ λένε γιά ἕναν ἀπλό συνωστισμό στήν προκουαία. Σοῦ μιλοῦν γιά μιάν ἀπλῇ ἀνταλλαγή πληθυσμῶν χωρίς ἄξια λόγου γεγονότα. Περίτρανα ὑποστηρίζουν ὅτι δέν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρά ή τήρηση μιᾶς ἀναγκαίας, μιᾶς καθ' ὅλα νόμιμης διεθνoῦς συμφωνίας. Προσπαθοῦν να πείσουν τά παιδιά σου πῶς οί ἀσχήμιες και τά ἔκτροπα πού τυχόν ἄκουσαν, εἶναι ὑπερβολές, και αὐτοί πού τίς διαδίδουν εἶναι ἐπικίνδυνοι γιά τό μέλλον τῆς χώρας. Και βεβαίως συζητοῦμε πλέον και γιά τίς ἀποζημιώσεις πού διεκδικοῦν “οί φίλοι μας” στή Θράκη γιά τόν διωγμό πού ὑπέστησαν!!!

Χωρίς να ἔχουν ζητήσει οὔτε ἕνα ἀπλό συγνώμη γιά ὅλα αὐτά πού ἔκαναν τόσους αἰῶνες στούς προγόνους μας, χωρίς να δείχνουν τό παραμικρό σημάδι μεταμέλειας τῆς φρικώδους και ἀπάνθρωπης κυριαρχίας τους, χωρίς να κάνουν τήν παραμικρή κίνηση ἀπόδοσης δικαιοσύνης στούς 1.200.000 Χριστιανούς πού σφαγιάσθηκαν στήν Μικρασιατική γῆ και στούς 1.500.000 διωγμένους, στά πλούτη τῶν ὁποίων χρωστοῦν τήν ἀνάπτυξη τῆς χώρας τους, ἔρχονται και μέ θράσος ὅλο και διεκδικοῦν, ὅλο και ζητοῦν και διαρκῶς παραβιάζουν σύνορα και συμφωνίες. Και συνεχίζουν να μάς φέρονται σάν τόν Σουλεϊμάν τόν μεγαλοπρεπή, πού δυστυχῶς οί περισσότεροι Έλληνες τρέχουν να παρακολουθήσουν στόν “μεγάλο διδάσκαλο τοῦ γένους μας”, ὁ ὁποῖος διαπλάθει ἐλεύθερα κι ἀνεμπόδιστα ἦθη και ψυχές μέσα σέ κάθε σπίτι.

Και διερωτῶμαι, μά εἴμαστε τόσο κοιμισμένοι και ξεπουλημένοι πού καθόμαστε και ἀκοῦμε και ἐκτελοῦμε ὅ,τι μάς ὑποδείξει ὁ ὁποιοσδήποτε γιά τό ὄνομα μιᾶς φιλίας πού, τελευταῖα, ἔχει καταντήσει ὁμοφυλοφιλία; Ξένοι (ὅπως ὁ G. Horton) ἔχουν γράψει ὁλόκληρα βιβλία γιά τήν γενοκτονία και τόν ξεριζωμό τῶν Ἑλλήνων και ἐμεῖς οί Έλληνες καθόμαστε και ἀκοῦμε

λές και μᾶς διαβάζει ὁ παππούς παραμύθι γιὰ νά μᾶς πάρει ὁ ὕπνος!

Ποιός νά ἀσχοληθεῖ ὅμως μέ αὐτά, ὅταν ἐλάχιστοι ἀπό ἐκείνους τούς ἀνθρώπους πού τὰ ἔζησαν βρίσκονται ἐν ζωῇ καί λίγοι εἶναι αὐτοί (ἀπό τίς ἐπόμενες γενιές) πού ξέρουν καί ἐνδιαφέρονται; Τά κατάφεραν καλά, καί οἱ νεώτερες γενιές διδάσκονται μίαν ἀπάτριδα καί ἄθρησκη ἱστορία καί ἕναν ξεψυχισμένο Ἑλληνισμό.

Χωρίς πατρίδα, πίστη καί ψυχή, ἡ νεολαία μας ἀλλά καί ἡ Ἑλλάδα μας εἶναι καταδικασμένοι σέ ἀργό θάνατο. Ὁ Αὐγουστος τοῦ '22 ἀπέχει 90 χρόνια ἀπ' τό σήμερα. Λίγοι εἶναι αὐτοί πού ζοῦν ἀκόμη καί θυμοῦνται. Ἐπομένως, ὅλοι ἐσεῖς πού διακαῶς θέλετε νά ξαναφτιάξετε τήν ἱστορία μας κάντε λίγη ὑπομονή. Ὅσοι ἀκόμη ζοῦν θά φύγουν. Μετά, οἱ λίγες φωνές πού θά μείνουν, θά καταντήσουν τόσο γραφικές καί μονότονες πού θά προκαλοῦν πλέον ἀπέχθεια καί βαρεμάρα στούς νεώτερους ... “φωτισμένους” πού θά διοικοῦν αὐτόν τόν τόπο καί θά ἀπαξιοῦν νά ἀσχοληθοῦν μέ τέτοια τετριμμένα θέματα. Ὑπομονή, λοιπόν, λίγα ἀκόμη χρόνια καί τὰ ἐμπόδιά σας θά χαθοῦν! Κουράγιο.

Εὐχομαι, ὅμως, ὁ Θεός, γιατί ἀπό ἄνθρωπο δέν περιμένω **ΤΙΠΟΤΑ**, νά μὴν τό ἐπιτρέψει!

Ἀναστάσιος Μυρίλλας



ΤΟ ΕΥΡΩ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟ;

Γιὰ χρόνια στήν ἀνεμελιά, στή χαύνωση μιᾶς πλασματικῆς ὑλικῆς εὐημερίας ἡ κοινωνία μας. Ὅταν φάνηκαν στόν ὀρίζοντα κάποιες δυσκολίες, ἡ διαβεβαίωση “**λεφτά ὑπάρχουν**” ἐνός ἀνεύθυνου πολιτικοῦ “ἡγέτη” μᾶς καθησύχασε. Καί λίγο καιρό ἀργότερα ἡ δήλωση ἐνός ὑπουργοῦ “**Δέν ὑπάρχει σάλιο**” μᾶς ἔβγαλε ἀπό τή νάρκη. Μάθαμε ὅτι ἔχουμε δημοσιονομικό ἔλλειμμα. Μᾶς πληροφόρησαν ὅτι τό κράτος ὀφείλει σέ ἀσφαλιστικούς ὀργανισμούς καί ΔΕΚΟ. Μάθαμε ὅτι τό κράτος μας ἔχει ἕνα ὑπέρογκο χρέος πρὸς ξένους δανειστές. Καί ἀδυνατοῦσε νά πληρώσει τοκοχρεωλύσια ἐξωτερικῶν δανείων. Διότι λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς ὑφέσεως στή χώρα μας καί τῆς ὑπερχρεώσεώς της, οἱ “ἀγορές” ἦσαν ἀπρόθυμες στή δανειοδότησή μας.

Γιατί ἐδημιουργήσαμε τό ὑπέρογκο δημόσιο χρέος, πρὸς ξέ-

νους δανειστές; Έκάνναμε επενδύσεις χάριν τῶν παιδιῶν μας; Όχι βέβαια. Αντιθέτως. Για νά ζοῦμε ἐμεῖς ἄνετα, πλουσιοπάροχα μέχρι σπάταλα (Αθηναῖοι ἐπήγαιναν στά Καμένα Βούρλα γιά καφέ!) δανειζόμαστε. Ἡ ἀνευθυνότητα διέτρεχε ὅλο τό φάσμα, ἀπό τόν μεμονωμένο πολίτη, τόν οἰκογενειάρχη, τοὺς ἐπικεφαλῆς ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων, πολιτικούς, κυβερνήτες. Ἡ ἀφροσύνη εἶχε μολύνει τόν νοῦ τῶν περισσοτέρων. Ἐξαιρέσεις ὑπῆρχαν καί ὑπάρχουν.

Στήν πλειονότητά μας ἀπομακρυνθήκαμε βαθμιαία ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Οἱ Ποιμένες δέν τό ἀντιλήφθηκαν. Στίς πόλεις ἔβλεπαν τοὺς ναοὺς γεμάτους καί ἐφησύχαζαν. Δέν σκέφθηκαν ὅτι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἀποτελοῦσαν μικρό ποσοστό τῶν κατοίκων τῆς ἐνορίας τους. Στήν πλειονότητά μας ἀτόνισε ἡ Πίστη. Όχι ἡ θεωρητική γνώση. Σέ μερικούς καί αὐτό ἔχει γίνει. Ἡ Πίστη καθημερινό βίωμα, ὁδηγός ζωῆς. Ὁ προσωπικός καθημερινός ἀγώνας ἡ Πίστη νά διέπει ὅλο τό εἰκοσιτετράωρο, “ἀπό τήν προσευχή μέχρι τό ποδόσφαιρο”. Στό βιβλίο του “Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ” ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Βολουδάκης ἐπισημαίνει ὅτι γιά πολλοὺς ἡ ιδιότητα τοῦ χριστιανοῦ σημαίνει ἓνα δῶρο ἐκκλησιασμοῦ καί τίποτε ἄλλο.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πίστη καί βίωμα ἐκτοπίστηκε ἀπό τήν ὑλοφροσύνη καί βαλτώσαμε στόν καταναλωτισμό. Αἰχμή τοῦ δόρατος τά σουπερμάρκετ, τά “σκυλάδικα”. Ἡ διαφήμιση ὀργίασε δημιουργῶντας ἀνάγκες ὑλικές. Στήν πραγματικότητα θεωρήσαμε τίς ἐπιθυμίες ἀνάγκες, ὅπως εὖστοχα ἐπισημαίνει ἡ καθηγήτρια κ. Μερóπη Σπυροπούλου. Όσο γιά τίς πνευματικές ἀνάγκες τῆς ψυχῆς μας, αὐτές ἀγνοήθηκαν. Οἱ ἐξομολογούμενοι ἀρραίωσαν, αὐξήθηκε ἡ πελατεία τῶν ψυχιάτρων, διευρύνθηκε ἡ κατανάλωση ψυχοφαρμάκων, πλήθυναν τρομακτικά οἱ ναρκομανεῖς. Κατά τόν σκηνοθέτη Θεόδωρο Τερζόπουλο ἡ τελευταία τριακονταετία “ἐκβαρβάρωσε” τοὺς Ἕλληνες. (ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ 20-7-12).

Ἡ λατρεία τοῦ Μαρωνᾶ ἐπεκτάθηκε καί ἐπιτάθηκε, καί ἀπό τήν δεκαετία τοῦ 1980 κυριάρχησε ἡ νοοτροπία “νά τά πιάσω χωρίς νά κοπιᾶσω”. Ἔτσι εἶχαμε ἔξαρση στή συμμετοχή πολλῶν σέ τυχερά παιχνίδια, καζίνο καί Χρηματιστήριο ὅπου χάθηκαν περιουσίες. Μπῆκαν καί οἱ Τράπεζες στό παιχνίδι, προσπαθῶντας νά μεγενθύνουν τό μερίδιό τους στήν ἀγορές, στεγαστικά δάνεια, διακοποδάνεια, ἐορτοδάνεια, πιστωτικές κάρτες.

Ἀπό τό σῶμα τῆς κοινωνίας ἀναδεικνύονται οἱ πολιτικοί

ἄρχοντες, οἱ πανεπιστημιακοί, οἱ ἐπιχειρηματίες, οἱ δικαστές, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ συνδικαλιστές, κ.λ.π. Ἀπό τό ἡθικό ποιόν αὐτοῦ τοῦ σώματος ἐξαρτᾶται τό ἡθικό ποιόν αὐτῶν τῶν λειτουργῶν. Ἀλλά τό ἦθος καί ἡ ζωή τους ἐπηρεάζει τά μέλη τῆς κοινωνίας. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνες εἶχαν ἐπισημάνει τήν ὑποχρέωση τῶν ἀρχόντων νά ἀποτελοῦν ἡθικά ὑποδείγματα γιά τόν λαό.

Στήν πατρίδα μας σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς δημόσιας καί ιδιωτικῆς ζωῆς παρατηρεῖται μιά θλιβερή, ἀπελπιστική πνευματική καθίζηση. Τά πρωτεῖα διεκδικοῦν οἱ πολιτικοί πού λόγω τῆς κομματοκρατίας πού ἔχουν ἐπιβάλλει καί ἐπηρεάζουν τούς πάντες καί τά πάντα νοθεύοντας τό πολίτευμα, ἔχουν διαφθείρει πρόσωπα καί θεσμούς. "...οἱ πολίτες διαπαιδαγωγήθηκαν ἀπό τούς πολιτικούς σέ αὐτό τό διεφθαρμένο μοντέλο ζωῆς" γράφει ὁ καθηγητής τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Γρηγόριος Καλφέλης σχολιάζοντας (ΤΟ ΒΗΜΑ, 19-8-12) τήν κυνική δήλωση πολιτικοῦ "Μαζί τά φάγαμε".

Ἡ ἀξιοκρατία δέν ἔχει θέση στή χώρα τῆς φαιδρᾶς πορτοκαλέας, ἡ ἐντιμότητα, εἶδος δυσεύρετο. Ἡ Ἐκπαίδευση, σέ ὅλες τίς βαθμίδες σέ θλιβερό κατάντημα. Ἡ ἐμφάνιση τῶν κτιρίων της δηλωτική τῆς ποιοτικῆς στάθμης της. Συνδικαλιστές καί ἄνθρωποι τῶν Μ.Μ.Ε. συντονισμένοι στή γενική κατάσταση. Καί ὁ χῶρος τῆς Δικαιοσύνης μολύνθηκε. Λειτουργοί της ἀποδείχθηκαν ἐπίορκοι. Στό κράτος (ἐξουσία, ταμεῖο) ἐπέπεσαν ἄρπακτικά: πολιτικοί, σύμβουλοι, δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐπιχειρηματίες (κλοπές, ὑπεξαιρέσεις, σπατάλες, φοροδιαφυγή, μίζες, σκάνδαλο Ζήμενς, ὑποβρύχια κ.λ.π.).

Βάλαμε τό εὐρώ πάνω ἀπό ψυχή καί Χριστό. Αὐτό ἀποτελεῖ πνευματική πτώχευση, αἰτία τῆς πολλαπλῆς κρίσεως πού ἀντιμετωπίζουμε μέ κορυφή τοῦ παγόβουνου τήν οἰκονομική χρεωκοπία.

Μιά συγκλονιστική ἔκθεση τῆς καταστάσεώς μας καί τῆς ἀντιμετωπίσεώς μας ἀπό τούς πολιτικούς μας ἡγέτες καί τούς ξένους ὑποβολεῖς τους καταθέτει μέ πόνο ψυχῆς ἀλλά καί ἀγωνιστικότητα ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Βολουδάκης στό τεῦχος Ἰουνίου-Ἰουλίου 2012 τῆς ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ: «Ἡ Ἑλλάδα δέν μετρίεται μέ τό στρέμμα ἀλλά μέ τῆς καρδιάς τό πύρωμα!»

Νά ξαναβροῦμε ψυχή καί Χριστό!

Νίκος Τσιρώνης



ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ; ΑΠΟΔΕΙΞΗ!

Θυμάστε ακόμη την διαφήμιση αυτή της δεκαετίας του έννενηντα, γραμμένη σέ όλα τά λεωφορεΐα καί μέ την όποία τό κράτος προσπαθοῦσε νά καταπολεμήσει δήθεν την φοροδιαφυγή; Οί μεγαλύτεροι σίγουρα την ένθυμοῦνται. Τήν θυμήθηκα κι ἐγώ αὐτές τίς μέρες όταν, παρακολουθώντας τίς εἰδήσεις στήν τηλεόραση καί στίς ἐφημερίδες, ἄκουσα τά παράπονα τῶν εἰσαγγελέων καί δικηγόρων, τῶν βουλευτῶν, τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν δημοσιογράφων, τῶν πρωτοκλασάτων μουσικῶν καί ὄλων ἐκείνων πού κάθονται στό πρῶτο τραπέζι στά ἐπίσημα «λουκούλλεια γεύματα». Ἄκουσα καί τίς “καλοπροαίρετες” κριτικές ὅλης τῆς ἀντιπολιτεύσεως καί ὄλων ἐκείνων πού ὀνειρεύονται ἀκόμη την ἐπιστροφή σέ μιά ἀνύπαρκτη πλέον δραχμή.

Ἀλλά οἱ ἴδιοι αὐτοί «οἰκονομολόγοι» δέν μᾶς λένε ποῦ βρίσκονταν ἐπί δέκα ὁλόκληρα χρόνια, όταν ὁ καθένας τους καθόριζε κατά τό δοκοῦν την ἰσοτιμία δραχμῆς – εὐρώ, όταν τό ἀπλό σουβλάκι ἀπό 150 δρχ. ἔγινε ξαφνικά 1,50 εὐρώ, (δηλαδή 510 δρχ!!!), τό μπουκαλάκι τοῦ νεροῦ ἀπό 50 δρχ – 0,50 εὐρώ (δηλαδή 170 δρχ!!!), τό ματσάκι μαϊντανοῦ ἀπό 25δρχ – 1 εὐρώ (340,75 δρχ!!!), τά κολοκυθάκια ἀπό 30 δρχ/κιλό – 2 εὐρώ (δηλαδή 680 δρχ!!!), καί ὅλα τά πράγματα «ῶν οὐκ ἔστιν ἀριθμός». Καί δέν μιλάω γιά «κολοκύθια μετά ριγάνεως»!

Ἀπό την ἄλλη μεριά δέν καταλαβαίνω οὔτε τοὺς ἐπισήμους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσης, ἰδίως τοὺς «μεγάλους», τοὺς Γερμανούς, τοὺς Γάλλους, τοὺς Ὁλλανδούς, οἱ ὁποῖοι ὅλα αὐτά τά χρόνια «ἔκλειναν τά μάτια» γιά νά μή βλέπουν τοὺς οἰκονομικούς ἐκτροχιασμούς τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά τοὺς «ἀνακάλυψαν» ξαφνικά «γιά τό καλό μας»! «Γιά τό καλό μας» - ὅπως θά ἔλεγε ὁ Μηλιώκας – ἐνδιαφέρονται ὅλοι. Καί ὁ ἀπλός λαός σωπαίνει πλέον καί πληρώνει. Πληρώνει, διότι ὅπως ἔλεγε κάποιος «ὅλοι τά φάγαμε»!

Ναί, «ὅλοι τά φάγαμε», διότι εἴμαστε μιά οἰκογένεια, ὅλοι πολῖτες αὐτῆς τῆς χώρας. Ἀλλά τό ἴδιο σημαίνει νά κάθεται στό «λουκούλλειο γεῦμα» στό πρῶτο τραπέζι μέ τό νά βρίσκεσαι σέ μιά γωνιά τῆς κουζίνας καί νά χορταίνεις «ἀπό τά ψιχία τῶν πιπτόντων ἀπό τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν»; Καί παρόλα αὐτά δέν παραπονιοῦνται οἱ τελευταῖοι γιά τά μέτρα, ἀλλά ἐκεῖνοι. Γιά νά ἐπιβεβαιωθεῖ ἡ παροιμία πού λέγει, ὅτι «ἀπό την κεφαλή βρωμάει τό ψάρι», ἀλλά, δυστυχῶς καθαρίζεται ἀπό την... οὐρά! Καί ἡ οὐρά πληρώνει σήμερα ἀδιαμαρτύρητα.

Μά καί νά διαμαρτυρηθεῖ εἶναι ἀνώφελο, διότι στούς περισσότερους δημοσίους ὑπαλλήλους ἢ συνταξιούχους τό κράτος ἀφαιρεῖ μερίδιο χωρίς καὶ νά τοὺς ρωτήσῃ. Παραπονιοῦνται ὅμως οἱ βουλευτές, οἱ εἰσαγγελεῖς, οἱ δικηγόροι, οἱ φαρμακοποιοί, οἱ προμηθευτές παντός εἴδους. Καί τό κράτος αὐτούς ἀκούει, διότι αὐτοί κυβερνοῦν τήν χώρα. Ἀλλά ἐάν ἀγαποῦν πράγματι τήν χώρα αὕτη καί θέλουν πράγματι νά τήν σώσουν ἄς βάλουν πιό βαθιά τό χέρι στίς τσέπες τους. Ἐάν ὁ ἀπλός ἄνθρωπος ὑποχρεοῦται νά συμβάλλει μέ 10%, πού ἀντιστοιχεῖ στό καθημερινό του ψωμί, ἄς ὑποχρεωθοῦν καί οἱ ἄλλοι νά βάλουν τό 70% (ὅπως στήν Γαλλία), πού ἀντιστοιχεῖ σ' αὐτούς μονάχα μέ κάποια ψίχουλα.

Εἶναι φυσιολογικό καί θεμιτό, ὅταν μιά ποδοσφαιρική ὁμάδα πληρώνει ἑκατομύρια γιά νά ἀποκτήσῃ κάποιον ποδοσφαιριστή νά συμβάλλει μέ “ψίχουλα” στήν σωτηρία τῆς χώρας;

Εἶναι φυσικό νά κόβονται ἐπιδόματα μισθωτῶν καί συνταξιούχων, φάρμακα καί προμήθειες στά νοσοκομεῖα, ἐνῶ, λόγου χάριν, ἀναπληρώνονται μέ διάφορους τρόπους τά «χαμένα» τῶν βουλευτῶν;

Εἶναι φυσικό αὐτοί πού εἰσέπραξαν παράνομα συντάξεις, ἢ μισθούς, ἢ προμήθειες καί τίς κατέθεσαν σέ Ἑλληνικές ἢ ξένες Τράπεζες ἢ μετέτρεψαν τά χρήματα σέ ὑπερπολυτελεῖς βίλλες ἢ κότερα, νά μή τά ἐπιστρέψουν ἐπειδὴ «δέν ὑπάρχει ἀκόμη δικαστική ἀπόφαση!», ἐνῶ στόν φουκαρά πολύτεκνο πού πῆρε κάποιο ἐπιπλέον ἐπίδομα τέκνου τοῦ ἀφαιροῦν ἄμεσα τά λεφτά ἀπό τόν μισθό του;

Εἶναι φυσικό νά ἐπιδοδοῦνται ἀκόμη τά πολιτικά κόμματα;

Εἶναι δυνατόν οἱ Τράπεζες νά δηλώνουν κέρδη δισεκατομμυρίων, νά ἐπιδοδοῦνται ἀπό τό κράτος καί, παρ' ὅλη τήν μείωση τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀνθρώπων, νά διατηροῦν ψηλά τά ἐπιτόκια στό 19-20% (ιδίως στίς πιστωτικές κάρτες);

Εἶναι δυνατόν τά ἐμπορικά καταστήματα νά «κατεβάζουν» δῆθεν τίς τιμές τους, ἀλλά τά ἐμπορεύματα νά εἶναι κάθε μέρα καί πιό ἀκριβά;

Εἶναι δυνατόν νά μήν ὑπάρχει κανείς σ' αὐτήν τήν χώρα πού νά ἐλέγχει καί νά διορθώνει τά πράγματα αὐτά;

* * *

Βρέ παιδιά, ὅλοι λέμε ὅτι ἀγαπᾶμε αὕτη τήν χώρα καί ΟΛΟΙ θέλουμε νά ὀρθοποδήσῃ. Ἐλᾶτε τότε ΟΛΟΙ νά συμβάλλουμε κατά δίκαιο τρόπο σ' αὐτό.

Ἐάν ἀγαπᾶτε, λοιπόν, πράγματι τήν Ἑλλάδα, ἀποδείξτε το!

π. Ἡλίας Φρατσέας



Ἕνα ποίημα πού ταιριάζει στήν κατάσταση τῆς Πατρίδος μας

Κ Α Τ Α Ρ Γ Η Σ Ι Σ

Ἐπειδή καιροῦς τό Ἕθνος δυστυχίας διατρέχει, * ἐπειδή ἐλπίς καμμία δέν ὑπάρχει κατ' αὐτάς, * ἐπειδή καί τό Ταμεῖον εἰς δαπάνας δέν ἀντέχει * καταργοῦμεν τάς πρεσβείας καί αὐτούς τούς πρεσβευτάς. * Διατάσσομεν ἀμέσως εἰς Ἀθήνας νά' λθουν ὅλοι, * καί ἀφήνομεν μονάχα τόν ἐν Κωνσταντινοπόλει. * Ἐπειδή ὁ κόσμος ὅλος ἀπό φόρους ἐφορτώθη, * ἐπειδή δέν τούς σηκώνει καί ἡ ράχη τῶν Ἑλλήνων, * ἐπειδή καί ὁ Τρικούπης κι ἡ πατρίς ἔχαντακώθη * μέ τούς φόρους τῶν ἐλαίων, τῶν τσιγάρων καί τῶν οἴνων, * κι ἐπειδή ἐφυγαδεύθη ἐκ τῆς τσέπης μας τό χρήμα, * καταργοῦμεν τούς ἐμμέσους καί ἀμέσους παραχρήμα.

* Ἐπειδή στάς θέσεις ὅλας ἀπαιτοῦνται καί προσόντα,
* καταργοῦμεν καί τάς θέσεις τάς μικράς καί ἀνωτέρας, * καί προστάζομεν καθέναν βουλευτὴν ἀποτυχόντα, * νά ἐργάζεται δ' ὅλης τῆς νυκτός καί τῆς ἡμέρας, * δίχως κἄν λεπτό νά παίρνει ...

* καταργοῦμε δέ προσέτι καί τό δίκαιον ἀκόμη καί τό ... ἄδικον ρουσφέτι.

* Καταργοῦμεν Ἐφορίας, καταργοῦμεν Τελωνεῖα

* καταργοῦμεν καί Νομάρχας, καταργοῦμεν κι ἀστυνόμους, * καταργοῦμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις κάθε μιά συγκοινωνία, * καταργοῦμεν τούς στενοὺς μας καί πλατεῖς σιδηροδρόμους, * καταργοῦμεν βουλευβάρτα, καταργοῦμεν καί πλατείας * καταργοῦμεν καί τάς τόσας περιττάς δενδροφυτείας.

* Καταργοῦμεν καί τούς Δήμους, καταργοῦμεν κι Ἐπαρχεῖα, * καταργοῦμεν τὰ μεγάλα καί μικρά οὐροδοχεῖα, * καί δημόσια πρὸς τούτοις καταστήματα τοῦ Κράτους, * καταργοῦμεν καί καμπόσους, δημοσίους ἀποπάτους.

* Καταργοῦμεν τούς συμβούλους, καταργοῦμεν τούς Πρυτάνεις,

* καταργοῦμεν κάθε εἶδος καί διάταγμα δαπάνης. * Καταργοῦμεν τάς μεγάλας καί μικράς διοργανώσεις, * καταργοῦμεν τούς στρατοὺς μας, καταργοῦμεν καί τούς στόλους, * καταργοῦμεν τάς ἐκτάκτους τῶν Παρασκευῶν πιστώσεις, * καί τούς Γάλλους τούς στρατάρχας καί τούς ἰδικούς μας ὅλους. * Καταργοῦμεν ἀτμοβαρεῖς, καταργοῦμεν ναυαρχίδας,

* καταργοῦμεν τάς Παράλους καί τάς ἀτμοτελωνίδας.

* Καταργοῦμεν τάς δυνάμεις τῆς ξηρᾶς καί τῆς θαλάσσης,

* καταργοῦμεν τάς ἐντόκους καί ἀτόκους πληρωμάς, * καταργοῦμεν τὰ ταμεῖα τῆς Ἑλλάδος μας συμπάσης, * καταργοῦμεν δέ καί ὅλας τάς ἐδῶ οἰκοδομάς,

* κι ἐπιτρέπομεν μονάχα εἰς τό Κράτος ἓνα σπίτι,

* τό λαμπρόν φρενοκομεῖον τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαῖτη.

Γεώργιος Σουρῆς (1853-1919)

Σημ.: Λόγω ἐλλείψεως χώρου οἱ ἀστερίσκοι ἐτέθησαν ὅπου ἀλλάζει ὁ στίχος.



Είναι ή επέτειος τής μάχης πού έκλεισε ένα κόσμο καί άνοιξε μιá καινούρια μέρα για τήν οίκουμένη

Η ΑΛΛΗ 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Έχουμε συνηθίσει κάθε χρόνο νά γιορτάζουμε τήν επέτειο τής 28ης Όκτωβρίου του 1940, τήν επέτειο τής χωρίς έλπίδα αντίστασης μιás μικρής αλλά γενναίας Χώρας στίς υπερδυνάμεις πού ήθελαν νά τήν κατακτήσουν. Βέβαια, έμεις πού γιορτάζουμε σήμερα δέν έχουμε καμμία σχέση μέ κείνη τή μικρή αλλά γενναία Χώρα πού τά έβαλε μέ τήν ισχυρότερη πολεμική μηχανή του καιρού εκείνου, αλλά αυτό είναι μιá άλλη πονεμένη ιστορία, για τήν όποία δέν θά μιλήσουμε τώρα.

Τώρα θά ήθελα νά σάς θυμίσω μιάν άλλη 28η Όκτωβρίου, πριν από πολλά–πολλά χρόνια, τήν 28η Όκτωβρίου του 312, πού φέτος συμπληρώνει τά 1.700 ακριβώς χρόνια της. Είναι ή επέτειος **τής μάχης στή Μουλβία γέφυρα**, τή γέφυρα του ποταμού Τίβερι, λίγο έξω απ' τήν –τότε– Ρώμη. Είναι ή επέτειος τής μάχης πού έκλεισε ένα κόσμο καί άνοιξε μιá καινούρια μέρα για τήν οίκουμένη. Είναι ή επέτειος τής μάχης πού, ένας άνθρωπος, τόν όποιο οί «ισχυροί» εκείνου του κόσμου θεωρούσαν νεαρό καί άσήμαντο καί εύκολο νά τόν έξοντώσουν, «επαιξε τό κεφάλι του», αντιμετωπίζοντας ένα στρατό μεγαλύτερο από τό δικό του καί ένα προσωπικό αντίπαλο ό όποιος τόν μισούσε μέχρι τό βάθος τής ψυχής του, ξέροντας πώς, άν έχανε αυτή τή μάχη, τόν περίμενε ένας ανελέητος καί οίκτρος θάνατος. Κι όμως, δέν προβληματίστηκε, δέν άμφέβαλλε, αλλά πίστεψε. Πίστεψε σέ τί; Σ' ένα όνειρο! Σ' ένα όνειρο, αλλά όχι σέ μιá χίμαιρα, γιατί όνειρο από όνειρο διαφέρει...

Τό όνομα του «νεαρού» εκείνου ήταν **Κωνσταντίνος**. Ακόμα καί τό όνομα έδειχνε τή διαφορά, γιατί ποτέ, μέχρι τότε, δέν τό είχε ξαναπάρει κανείς άλλος. Αυτός ήταν **ό πρώτος καί ό ένας μ' αυτό τό όνομα**. Κι αυτός ήταν ό πρώτος καί ό ένας πού βίωσε όλη τήν τρέλλα καί τήν κακία καί τό άδιέξοδο τής πιό παρακμιακής έποχής στήν ιστορία του κόσμου –μέ μόνη, ίσως, έξαίρεση τή δική μας έποχή– καί βρήκε τόν τρόπο νά αλλάξει τόν κόσμο του αντί νά

νικηθεῖ ἀπ' τόν κόσμο του καί νά σταυρώσει τά χέρια, ὅπως κάνουμε ἐμεῖς καί νά πεῖ, ὅπως λέμε ἐμεῖς: τί περιμένεις; Ἕνας ἄνθρωπος θά



ἀλλάξει τόν κόσμο; Ἕνας κοῦκος δέν φέρνει τήν ἀνοιξη! Νά ὅμως πού τήν ἔφερε. Νά πού, ἕνας ἄνθρωπος, ἀντάλλαξε τήν παρακμή καί τήν ἀποσύνθεση τοῦ κόσμου του μέ τή ζωή καί τή δημιουργία ενός νέου κόσμου.

Πολλοί ιστορικοί ἰσχυρίζονται ὅτι πέτυχε, ἐπειδή ἦταν ἀπλῶς ἕνας ἔξυπνος καιροσκόπος πού ἐκμεταλλεύτηκε τή μεγάλη ἐπιρροή τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἄλλοι, πού θεωροῦν τόν ἑαυτό τους ἰδιαίτερα εὐφυῆ, ἀποφαίνονται ὅτι ἦταν μέν καιροσκόπος, ἀλλά ὄχι καί πολύ ἔξυπνος. Ὁ ἴδιος, φαντάζομαι, ἀπαντάει σ' ὅλους τούς ἐπικριτές του, ὅπως ἀπάντησε –σέ μιά ἀπ' τίς ἐλάχιστες φορές

πού ἔμεινε στή Ρώμη– καί σ' αὐτούς πού ἦρθαν νά τοῦ ποῦν ὅτι ὁ ὄχλος τόν ἀποδοκιμάζει πετροβολῶντας τά ἀγάλματά του καί μιὰ πέτρα χτύπησε ἕναν ἀδριάντα του στό μέτωπο. Τότε ὁ «ὄχι πολύ ἔξυπνος»(!) Κωνσταντῖνος χαμογέλασε, σήκωσε τό χέρι του καί ἔτριψε τό μέτωπό του καί εἶπε: «ἀλήθεια; δέν τό κατάλαβα!» Νομίζω ὅτι αὕτῃ ἡ μεγαλόψυχη, γεμάτη χιοῦμορ ἀνοχή ἐξακολουθεῖ νά τόν βοηθάει μέσα στήν αἰωνιότητα νά ἀνέχεται τή βλακεία τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους καί νά μή δίνει σημασία στά ὅσα λέγονται καί γράφονται γι' αὐτόν.

Ὁ κόσμος τοῦ «νεαροῦ» Κωνσταντίνου δέν ἦταν κόσμος ἄθεος. Ἡ ἀθεΐα εἶναι ἐφεύρεση τῆς ἀλαζονείας τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου πού θέλει τόν ἑαυτό του κυρίαρχο τοῦ σύμπαντος καί δέν ἀνέχεται νά εἶναι ὑπόλογος σέ κανέναν. Οἱ Ρωμαῖοι ὅμως τοῦ τέλους τοῦ τρίτου καί τῆς ἀρχῆς τοῦ τετάρτου αἰῶνα ἦσαν ἐξαιρετικά δεισιδαίμονες καί ἀφοσιωμένοι εἰδωλολάτρες, μέ χαρακτηριστικό παράδειγμα τόν Διοκλητιανό, ὁ ὁποῖος δέν ἔκανε τίποτε ἄν δέν συμβουλευόταν τούς μάντεις καί τούς ἱερεῖς του. Τόσο «ἀνοιχτοί» ἦσαν μάλιστα στήν εἰδωλολατρεία τους, ὥστε εἶχαν «κάνει εἰσαγωγή» καί ξένων θεῶν καί ἀπό τήν Αἴγυπτο –ἡ λατρεία τῆς σκοτεινῆς θεᾶς Ἰσιδος ἦταν πολύ «μόδα» στους ἀριστοκρατικούς κύκλους– ὅσο καί ἀπό τήν Ἀνατολή, ἀπ' ὅπου ἦρθε ἡ λατρεία τοῦ Μίθρα, τοῦ θεοῦ– ἡλίου.

Ὁ κόσμος τοῦ «νεαροῦ» Κωνσταντίνου, ἐπίσης, δέν ἦταν στερημένος πολιτικῶν προσωπικοτήτων. Ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανός, ἦταν τό πρότυπό τοῦ ἐθνικοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορα. Σκληρός ἀλλά πατριώτης, στρατιώτης ἀλλά καί πολιτικός, πολύ ἔξυπνος καί διορατικός, πιστός σάν φίλος καί ἀδυσώπητος σάν ἐχθρός. Ἦταν ὁ μόνος Ρωμαῖος αὐτοκράτορας πού τακτοποίησε μέ τόν καλύτερο ἀνθρώπινα τρόπο τίς ὑποθέσεις τῆς αὐτοκρατορίας του καί ἀποσύρθηκε στά κτήματά του νά «καλλιεργήσει λάχανα» γιατί τοῦ ἄρεσε ἡ ἀγροτική ζωή. Τόσο πολύ τοῦ ἄρεσε, μάλιστα, ὥστε ὅταν ὁ Γαλέριος τόν παρακάλεσε κάποια στιγμή μετά νά ἀνακαλέσει τήν παραίτησή του καί νά γυρίσει νά βάλει τάξη στό χάος τῶν ἐμφυλίων συγκρούσεων, νά τοῦ ἀπαντήσῃ: «ἂν βλέπατε τί ὠραῖα πού εἶναι τά λάχανα πού φυτεύω μέ τά χέρια μου, δέν θά μοῦ ζητούσατε νά τά ἀφήσω».

Ὁ «νεαρός» Κωνσταντῖνος ἔζησε δίπλα του καί μαθήτευσε στή διοίκηση τοῦ Διοκλητιανοῦ καί ἔμαθε ἀπό αὐτόν. Ἴσως καί νά μὴν ἔφτασε τό δάσκαλό του στίς ἱκανότητες –ὅπως θέλουν νά πιστεύουν κάποιοι ἱστορικοί– ἴσως... Εἶχε ὅμως μιά καταλυτική διαφορά καί μέ τόν Διοκλητιανό καί μέ ὅλους τούς ὑπόλοιπους. Ἀκόμα κι ὅταν ἦταν νεαρός καί εἰδωλολάτρης, ἡ λατρεία του στρεφόταν στό θεό-ἥλιο τῆς Ἀνατολῆς, τόν Μίθρα καί ὄχι στούς σκοτεινοὺς καί σκληροὺς θεοὺς. Ἡ λατρεία του ἦταν τό φῶς, ὄχι τό σκοτάδι. Ὁ Διοκλητιανός, ὅταν τοῦ προφήτεψαν οἱ ἱερεῖς του ὅτι οἱ «δίκαιοι οἱ ἐπὶ γῆς» θά δώσουν τή λύση πού ζητοῦσε, ρώτησε τούς ἀνθρώπους του ποιοί ἦταν αὐτοί οἱ δίκαιοι. Κι ὅταν πῆρε τὴν ἀπάντηση: «οἱ χριστιανοί», τότε ἐξαπέλυσε διωγμό ἐναντίον τῶν χριστιανῶν. Ὁ «νεαρός» Κωνσταντῖνος, ἀκόμα κι ὅταν ἦταν εἰδωλολάτρης, θαύμαζε καί ἀγαποῦσε τούς δίκαιους ἀνθρώπους καί τούς διάλεγε γιά συνεργάτες του. Ἐκεῖ ἦταν ἡ διαφορά του. **Στό ἦθος καί στίς ἐπιλογές του.**

Κι αὐτή ἦταν ἡ διαφορά πού ἔδωσε στήν ἀνθρωπότητα μιά παράταση ζωῆς. Οἱ πρῶτοι χριστιανοί, βλέποντας τή διαφθορά καί τό χάος τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου τους, περίμεναν τή Δευτέρα Παρουσία σύντομα. Καί πράγματι, ἀνθρώπινη λύση δέν ὑπῆρχε στό πολιτικό ἀδιέξοδο τῆς τεράστιας, κουρασμένης καί διεφθαρμένης Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ σοφότερη ἀνθρώπινη λύση, ἦταν αὐτή τοῦ Διοκλητιανοῦ: νά χωριστεῖ ἡ οἰκουμένη σέ Ἀνατολή καί Δύση, μέ ἓναν κυβερνήτη στήν Ἀνατολή καί ἓναν στή Δύση. Καί αὐτή ἡ λύση ἀπέτυχε. Γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι, ἂν δέν εἶναι δίκαιοι, εἶναι θηρία. Ἔτσι ἦταν, ἔτσι εἶναι καί ἔτσι θά εἶναι στόν αἰῶνα. Γι' αὐτό ἀπέτυχε ἡ τετραρχία τοῦ Διοκλητιανοῦ. Γιατί ὁ ἓνας στράφηκε ἐνάντια στόν ἄλλον, ὅσο κι ἂν ἦταν μεταξύ τους δεμένοι μέ ὅρκους, μέ γάμους, μέ φιλίες, μέ συγγένειες. Πατέρας πρόδωσε τό γιό του καί γιός τόν πατέρα. Κανείς καί τίποτα δέν μπορούσε νά σώσει τὴν κατάσταση, παρὰ μόνον ἓνας νεαρός, πού ὅλοι οἱ «ἰσχυροί» τόν ὑποτιμοῦσαν, ἓνας –κατά τὴν εἰδωλολατρική προφητεία– «δίκαιος ἐν τῷ κόσμῳ».

Δέν θά ἔπεφτε κανείς ἔξω ἂν ἔλεγε ὅτι χίλια ἑπτακόσια χρόνια πρὶν, ἡ μάχη στή Μουλβία γέφυρα, ἦταν μιά μάχη ἀνάμεσα στό φῶς καί στό σκοτάδι. Ἀρκεῖ νά βάλεις ἀπέναντι τούς δύο

στρατηγούς: τό «νεαρό» Κωνσταντῖνο πού ὑστεροῦσε σέ στρατό καί ἀκολουθοῦσε ἓνα ὄραμα Φωτός καί Σταυροῦ καί τόν ἰσχυρό Μαξέντιο, τόν ὀχυρωμένο στή Ρώμη, μέ τούς φοβερούς πραιτωριανούς ἀφοσιωμένους στό πρόσωπό του, μέ τό φόβο τοῦ ὀνόματός του καί τῆς ἀγριότητάς του νά πολεμάει γι' αὐτόν, ἀκόμα καί στήν ἀπουσία του. Κι ὅταν λέμε φόβο, ἐννοοῦμε ὅτι ὅποιος εἶχε διαφορετική γνώμη ἀπ' αὐτόν, νά χάνει τή ζωή καί τήν περιουσία του. Ὅποια γυναῖκα –ὅσο εὐγενής καί ὅσο πλούσια– παντρεμένη ἤ ἀνύπαντρη τοῦ τραβοῦσε τήν προσοχή, ἀρπαζόταν ἀμέσως, μαζί μέ τήν περιουσία της. **Ἡ ἀγνότηता ἐθεωρεῖτο μέ νόμο σάν προδοσία κατά τοῦ κράτους.** Τέτοιο φόβο ἐννοοῦμε καί πολύ περισσότερο, πού δέν ἔχουμε ἐδῶ δυνατότητα νά ἀναπτύξουμε.

Ἀκόμα καί ἡ ἐμφάνισή του προκαλοῦσε δέος σ' ὅποιον τόν ἀντίκρυζε. Βγῆκε νά πολεμήσει ντυμένος μέ ὀλόχρυση βαρεῖα πανοπλία πού θάμπωνε τούς ἀντιπάλους του. Ἡ δύναμη, ἡ ἐξουσία, ἡ φαντασία, ἡ βία, ὁ τρόμος, ὅλο τό βάρος καί ἡ δόξα καί ἡ καταπίεση τῆς ἀρχαίας Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἀπέναντι σ' ἓναν διωγμένο καί ἀπειλημένο καί ἀνεπιθύμητο «νεαρό» πού ἀκολουθοῦσε ἓνα ὄραμα κι ἓνα λάβαρο!

Ἡ χρυσή πανοπλία τράβηξε τόν Μαξέντιο στόν πάτο τοῦ Τίβερη καί ἔγινε ὁ θάνατός του. Χίλια ἐπτακόσια χρόνια μετά, ἡ οἰκουμένη δέν ἔχει συγχωρήσει ἀκόμα στό «νεαρό» τή νίκη του. Χίλια ἐπτακόσια χρόνια μετά, ἡ οἰκουμένη ἐξακολουθεῖ νά προτιμᾷ τό σκοτάδι γιά νά μήν «ἐλέγχονται τά ἔργα της». Ἀκόμα τόν ἀγνοοῦν, τόν ὑποτιμοῦν καί τόν μειώνουν μέ ὅποιον τρόπο μποροῦν. Ἀλλά δέν μποροῦν νά καταργήσουν ἓνα γεγονός πού ἔγινε. Δέν μποροῦν νά καταργήσουν τή βεβαιότητα ὅλων ὅσοι ἀκολουθοῦν ἀκόμα τό ὄραμα καί τό λάβαρο τοῦ Φωτός καί τοῦ Σταυροῦ ὅτι οἱ «δίκαιοι οἱ ἐν τῷ κόσμῳ» δέν χάθηκαν καί δέν φοβοῦνται τό σκοτάδι καί τίς χρυσές πανοπλίες. Γιατί ὁ δικός τους Βασιλιάς **«ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ»!...**

Νινέττα Βολουδάκη



«ΓΛΩΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ» Η ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ

Αιαβάζοντας κάποιο άρθρο σχετικά με την εικόνα που έχουν τα σημερινά παιδιά για την γλώσσα μας, καθώς και τις ξενόφερτες ιδέες που υποστηρίζουν περί απλοποίησης (λέει) της... δύσκολης Έλληνικής, δέν μπορούσα νά κρύψω την πικρία μου αλλά και τόν θυμό μου. Δέν πίστευα ότι αυτά τά είπαν Έλληνόπουλα. Μετά, όμως, από λίγη ψύχραιμη σκέψη και αναλογιζόμενος την κατάντια του εκπαιδευτικού μας συστήματος, σκέφτηκα πώς σαφώς και τά παιδιά που απάντησαν στο άρθρο τόσο αδιάφορα και απαξιωτικά για την Έλληνική γλώσσα, έχουν δίκιο νά λένε αυτά που λένε, αφού δέν βρέθηκε κανένας νά τούς εξηγήσει τόν πλούτο, τόν θησαυρό και την τεράστια γλωσσική κληρονομιά της οποίας είναι οί συνεχιστές. Είναι ένας θησαυρός που τόν ζηλεύουν όλοι οί λαοί, οί όποιοι θά έκαναν και θά έδιναν πολλά για νά ήταν εκείνοι οί κληρονόμοι αυτού του πλούτου.

Πέρα από τά τετριμμένα και συνηθισμένα έπιχειρήματα (πού όμως είναι και αληθή και σωστά) θά αναφέρω τό έξης: είναι τυχαίο άραγε τό ότι ή γλώσσα πλέον τών υπολογιστών, που υιοθέτησαν οί Ίάπωνες και που την χαρακτήρισαν ως την τέλεια γλώσσα συνεννόησης μεταξύ μηχανών αλλά και ανθρώπων, είναι ή αρχαία Έλληνική; Είναι ή μόνη γλώσσα που συνδέει με τέλειο και μαθηματικό τρόπο (αφού ως γνωστόν τά γράμματα της αλφαβήτου είναι ταυτόχρονα και αριθμοί) λέξεις και έννοιες, όπου αλλάζοντας μόνο ένα ψηφίο ή προσθέτοντας μία συγκεκριμένη πρόθεση πηγαίνεις σέ άλλη λέξη και έννοια και από εκεί με τόν ίδιο τρόπο σέ άλλη κ.ο.κ.

Π.χ. δέχομαι > απο-δέχομαι > παρα-δέχομαι > κατα-δέχομαι > υπο-δέχομαι κ.λ.π.

Άλλο παράδειγμα: τροπή > άνα-τροπή > υπο-τροπή > εκ-τροπή > προ-τροπή κ.ά.

Νά δοϋμε τί συμβαίνει με τίς αντίστοιχες της Άγγλικής, την οποία

διακαῶς θέλουν κάποιοι νά γίνει ἡ ἐπίσημη πλέον γλώσσα μας;

ΤΡΟΠΗ = CHANGE, ΑΝΑΤΡΟΠΗ = OVERTURNING,
ΥΠΟΤΡΟΠΗ = RELAPSE

ΕΚΤΡΟΠΗ = DIVERSION, ΠΡΟΤΡΟΠΗ = EXHORTATION

Ὑπάρχει κάποια σχέση μεταξύ τους; Καμμία! Καί ὅμως, ὅλες ἀναφέρονται στήν τροπή πού πῆρε ἡ ἐπιθυμῶ νά πάρει κάτι. Γι' αὐτό τόν λόγο ἄλλωστε, ἡ Ἑλληνική χαρακτηρίζεται ὡς ἡ γλώσσα πού ἐξασκεῖ καί γυμνάζει τόν ἐγκέφαλο μέ ἀποτέλεσμα νά ἐκμηδενίζει δυσλεξίες, βραδυγλωσσίες καί ἄλλες τέτοιες παθήσεις, κάνοντάς τον ταυτόχρονα καί ποιό εὐστροφο. Διότι δέν μαθαίνει ἀπλᾶ ἀπ' ἔξω λέξεις πού πρέπει μόνο νά θυμᾶται, ἀλλά συνδέει ἀριθμούς καί φτιάχνει ἔννοιες καί νέες λέξεις οἱ ὁποῖες ὅμως δέν ξεφεύγουν ἀπό τήν ἀρχική ρίζα, ἡ ὁποία μᾶς δείχνει κάθε φορά σέ τί ἀναφέρεται αὐτή ἡ ἔννοια. Αὐτό εἶναι μοναδικό.

Ἀλλά καί ἡ ὑπαρξη ὁμόηχων φωνηέντων π.χ. τοῦ ὀμικρον καί τοῦ ὠμέγα, ἔχει συγκεκριμένο σκοπό! Τό πρῶτο πῶς λέγεται; Ὁ-μικρόν! Ἐνῶ τό δεύτερο; Ὁ-μέγα (Ω). Δηλαδή τό πρῶτο προφέρεται μέ γρήγορη καί μικρή διάρκεια (μικρόν) ἐνῶ τό δεύτερο μέ μεγαλύτερη διάρκεια (μέγα). Ἔτσι, ὅταν μιλοῦμε εἶναι σά νά γράφουμε σέ ἓνα ἀόρατο χαρτί, εἶναι σά νά βλέπουμε γραμμένα αὐτά πού λέμε! Π.χ. τό ἄρθρο τοῦ ἐνικοῦ αἰτιατικῆς “τόν” ξεχωρίζει ἀκόμα καί ἀκουστικά ἀπό τό ἄρθρο πληθυντικοῦ γενικῆς “τῶν”, λόγῳ τῆς διαφορετικῆς διάρκειας τοῦ φωνήεντος! Ἐπομένως τά φωνήεντα εἶναι αὐστηρῶς ἐπτά καί ὄχι πέντε. Διότι ἄλλο τό μακρό «η» (iiii) καί ἄλλο τό «υ» (ι) –γι' αὐτό ἄλλωστε λέγεται καί ι-ψιλόν (μικρόν). Ἄλλο τό «ο» (ο) καί ἄλλο τό «ω» (oooo). Ἀκόμα καί σήμερα, ἐάν πεῖ κανεῖς τήν λέξη «μετεωρολόγος», ἀπό μόνος του τό «ω» θά τό τραβήξει. Τό ἴδιο θά συμβεῖ καί μέ τό «ὠρολόγιο» καί μέ τό «ὠριαῖος». Ἀντίθετα μέ τό «ὀριακός» πού γράφεται καί προφέρεται μέ «ο» καί δείχνει, ἀκόμα καί στήν προφορά, ὅτι δέν ἔχει σχέση μέ τήν «ῶρα» ἀλλά μέ τό «ὄριο». Ἀπό τήν ἄλλη τό «ὠραῖος» γράφεται μέ «ω» διότι προέρχεται ἀπό τήν «ῶρα» καί δηλώνει κάτι πού δέν εἶναι ἀπλά ὁμορφο, ἀλλά ὁμορφο στήν ὥρα του. Εἶναι ὁ «στήν ὥρα του» ὁμορφος (ὅπως τό ὠριμο στήν ὥρα του φρουτο).

Σέ πάρα πολλά γραπτά κείμενα νέων ἀτόμων βλέπουμε ὅτι ἔχουν καταργήσει τόν τόνο σχεδόν ἀπό παντοῦ, εἰδικά ἀπό ὅλα τά ἄρθρα. Καί ρωτάω τό ἐξῆς: χωρίς τόν τόνο στά ἄρθρα, πῶς θά ἀντιλαμβανόμαστε ἐάν τό «τοῦ» εἶναι ἄρθρο ἢ κτητική ἀντωνυμία; Π.χ. «Ἡ μαμά τοῦ φώναξε» Ἐννοεῖ ὅτι ἡ μαμά φώναξε σέ αὐτόν ἢ ὅτι ἡ δική του μαμά ἔβγαλε μία

φωνή;

Μετά από όλα τα παραπάνω, μπορείτε νά καταλάβετε τόν μηχανισμό καί τήν τέλεια εύκολία πού παρέχει ή γλώσσα μας; Αὐτόν τόν πλοῦτο καί τή μοναδικότητα πού ὅλοι οἱ ἄλλοι καταλαβαίνουν καί ἐκμεταλλεύονται ἐκτός ἀπό ἐμᾶς τούς Ἑλληνες, ἀγαπητά παιδιά Ἑλληνόπουλα, σέ ποιούς θά τόν χαρίσουμε; Σέ ποιούς θά τόν δώσουμε παίρνοντας ἀντάλλαγμα μία γλώσσα πού οἱ πρόγονοί μας κορόιδευαν;

Ξέρετε γιατί ὀνόμασαν βαρβάρους τούς ἄλλους λαούς; Διότι ὅταν μιλοῦσαν οἱ ἄλλοι, οἱ πρόγονοί μας ἄκουγαν ἓνα «βαρ βαρ βαρ». Ἔτσι ἤχοῦσε στά αὐτιά τους ή γλώσσα τῶν ἄλλων ἀφοῦ εἶχαν συνηθίσει στό ἀρμονικό ἄκουσμα τῆς Ἑλληνικῆς.

Καί βεβαίως, μπορείτε νά φανταστεῖτε τό πού ἀκούγεται καί ὁμιλεῖται ή γλώσσα μας μέ ὁλόκληρο τόν πλοῦτο της; Στήν Ἐκκλησία. Ναί, ὅσο ἀπίστευτο κι ἂν σᾶς φαίνεται, εἶναι ἀλήθεια. Ἡ βυζαντινὴ μουσική, πέραν τῆς ἀναγκαίας μουσικῆς τονικότητος, φτιάχτηκε γιά νά ἀποτυπώνει καί τίς διάρκειες τῶν σημείων καί τῶν φωνηέντων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Προσπαθήστε νά πεῖτε τόν στίχο : «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια» ἀκολουθώντας τούς κανόνες προφορᾶς τῶν μακρῶν ἢ μέ βαρεῖα προφορά φωνηέντων. Θά δεῖτε ὅτι (σέ γενικές γραμμές) θέλοντας καί μή θά τό ψάλλετε!

Παιδιά μας, σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἀφήνετε τόν ἑαυτό σας ἔρμαιο σέ βλέψεις καί συμφέροντα ἄλλων. Θά μπορούσατε, ἀντί νά ἐφαρμόζετε τά ξένα τερτίπια (πού κατατρῶγουν καί ντροπιάζουν τή γλώσσα μας), νά ἀγωνιστεῖτε γιά νά ἐφαρμόσετε τούς πραγματικούς κανόνες καί νά ἀναστήσετε τήν γλώσσα μας, δίνοντάς της τό μεγαλεῖο πού τῆς ἀρμόζει. Θά μπορούσατε νά υἱοθετήσετε καί νά ἀναβιώσετε τήν γλώσσα μας ὁπότε νά εἴστε καί ὑπερήφανοι γιά τό ἔργο πού προσφέρετε στό γένος μας. Μὴν ἀφεθεῖτε καί γίνετε σάν τά μικρά παιδιά, πού στά χρόνια μας κάποιοι ἐπιτήδριοι τούς ἔπαιρναν τή σοκολάτα καί τούς ἔδιναν τό χρυσόχαρτο γιά νά φτιάχνουν ὠραία караβάνια!

Παιδιά, δέν ξέρω τί σᾶς ἔχουν πεῖ ἢ πῶς σᾶς ἔχουν πείσει γι' αὐτά πού λέτε (καί τό ξαναλέω ἔχετε δίκιο διότι δέν διδαχτήκατε τίποτε ἀπό αὐτά πού θά ἔπρεπε), ὅμως σάν ἀπόγονοι ἐνός τόσο ἔνδοξου, σοφοῦ, ἀλλά καί πολὺπαθου λαοῦ, ἔχετε ὑποχρέωση πρὶν δώσετε χάρισμα κάτι ἀπό τήν Ἑθνική μας κληρονομιά, νά τό ψάχνετε λιγάκι. Ἐχετε σκεφτεῖ ποτέ ὅτι αὐτά πού σᾶς ἔδωσαν καί τά ὑποστηρίζετε, ἐξυπηρετοῦν κάποιους ἄλλους;

Μήπως –λέω, μήπως– κάποιοι περιμένουν πώς και τί νά άρπάξουν από αυτά πού έσεΐς θά πετάξετε;

Καί βεβαίως, εάν τελικά τό κάνετε (πράγμα πού εύχομαι νά μήν γίνει ποτέ), όταν θά τούς δεΐτε νά χρησιμοποιοϋν αυτά πού έσεΐς οΐ ΐδιοι πετάξατε, μήν πάτε νά τούς πείτε ότι σās ανήκουν, ότι εΐναι δικά σας. Θά εΐναι πλέον πολύ άργά. Από άφέντες θά έχετε γίνει δοϋλοι καί ύπηρέτες χωρίς νά τό καταλάβετε. Τό παράπονο καί τό δίκιο θά σās πνίγουν, όμως κανένας δέ θά βρεθεί νά σās ύποστηρίξει. Γι' αυτό μή γυρνάτε τήν πλάτη σας τόσο εύκολα στις ρίζες σας. Όσο δυνατό κορμό κι αν φτιάξει τό δέντρο, οΐ ρίζες εΐναι αυτές πού τό κρατοϋν στό χώμα.

Μέ πολλή καί πραγματική αγάπη, γιατί έχω κι έγώ παιδιά κι αγωνιῶ.

Άναστάσιος Μυρίλλας



Ένωση χωρίς Χριστόν δέν εΐναι άληθινή οϋτε μόνιμη

Η ΟΣΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Η ΝΕΑ, ΟΔΗΓΟΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

Στις 14 Όκτωβρίου ή Όρθόδοξος Έκκλησία τιμᾷ τή μνήμη τῆς Όσίας Παρασκευῆς τῆς Νέας, τῆς Έπιβατινῆς. Έορτάζεται μέ ΐδιαπέρα λαμπρότητα στό Ίάσιο τῆς Ρουμανίας, όπου φυλάσσεται τό ιερό Λείψανό της.

Άλλά καί στήν ένορία μας έχουμε τήν εύλογία νά πανηγυρίζουμε τήν Άγία μαζί μέ τούς έκ Ρουμανίας καί Μολδαβίας άδελφούς μας, οΐ όποΐοι, ως γνωστόν, τελοϋν τήν Θ. Λειτουργία στήν γλῶσσα τους, δυό φορές κάθε μήνα στό Παρεκκλήσιό μας τοϋ Άγ. Νεκταρίου.

Τήν ήμέρα τῆς μνήμης τῆς Άγίας έν τούτοις, μās δίδεται ή εύκαιρία νά συλλειτουργήσουμε αφήνοντας στήν ᾤκρη τΐς τυχόν διαφορετικές παραδόσεις καί ΐδιαιτερότητες, καθώς καί τΐς διαφορετικές γλῶσσες, γιά νά πάρουμε μιά πρόγευση τοϋ έπουράνιου θυσιαστηρίου πού δέν διασπᾶται σέ Έθνη.

Τέτοιοι έορτασμό θέλει καί ή Άγία, ή όποία από μικρή έθεσε τόν έαυτό της στήν ύπηρεσία τῆς Έκκλησίας καί τοϋ πλησίον, αφήνοντας, αλλά

ὄχι ἐγκαταλείποντας τὴν πατρίδα της, τὴν Ἀνατολική Θράκη. Στὴν ἡλικία 15 ἐτῶν ἀνταλλάσσει τὸ σπίτι της μὲ τὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ, πηγαίνει στὴν Βασιλεύουσα, προσκυνεῖ τὰ ἅγια προσκυνήματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ συνεχίζει γιὰ τὴν Ἡράκλεια τοῦ Πόντου, ὅπου παραμένει γιὰ πέντε χρόνια στὸν Ναό τῆς Παναγίας, μιμούμενη Ἐκείνην, ὑπηρετῶντας ὡς νεωκόρος.

Ἐκεῖ κατόπιν θερμῆς προσευχῆς τῆς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκπληρώσῃ μιὰ μόνιμη ἐπιθυμία της, νὰ μεταβῇ στοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐκεῖ προσκυνεῖ ὅλα τα σημεῖα ὅπου περπάτησε καὶ ἔδρασε ὁ Κύριος, καὶ στή συνέχεια ἀσκητεύει σ' ἓνα γυναικεῖο Μοναστήρι στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου γρήγορα ξεπερνάει ὅλες τὶς μοναχές στὴν ἄσκηση καὶ ἀρετή, ἰδιαίτερα δέ στὴν ταπείνωση. Σέ αὐτὸ τὸ μοναστήρι ἤθελε νὰ μείνῃ γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς της.

Ἄλλα, ὅμως, ἦσαν τὰ σχέδια τοῦ Κυρίου. Μιά νύχτα, τὴν ὥρα πού ἀγρυπνοῦσε καὶ προσευχόταν ἡ Ὁσία, εἶδε ἓνα φωτεινὸ Ἀγγελο μὲ μορφή ἑνὸς νέου, πού τῆς παρήγγειλε νὰ μεταβῇ στὴν ἰδιαίτερα πατρίδα της, ὅπου καὶ θὰ παρέδιδε τὴν ψυχὴ της στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου Νυμφίου της, τοῦ Χριστοῦ. Ἀμέσως ξεκίνησε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Πέρασε ἐκ νέου ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ἐκζητῶντας τὶς εὐλογίες ἐναρέτων Πατέρων, προσκύνησε στὴν Ἁγία Σοφία καὶ στὴν Παναγία τὴ Βλαχέρνα, γιὰ νὰ φθάσῃ τελικὰ στὴν Καλλικράτεια τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, ὅπου γιὰ δύο χρόνια, τὰ τελευταῖα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς της, ὑπηρέτησε στὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὡς ἄγνωστη στὴν πατρίδα της, σὰν νὰ ἦταν ξένη.

Σέ ἡλικία μόλις 27 ἐτῶν ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη ἀπὸ εὐσεβεῖς Χριστιανούς κοντὰ στὴν θάλασσα. Ἐκεῖ ἔμεινε τὸ σῶμα τῆς “ἄγνωστης” γιὰ πολλὰ χρόνια, μέχρι πού θέλησε ὁ Θεὸς νὰ τὴν φανερώσῃ, ὥστε νὰ συνεχίσῃ τὴν προσφορὰ της στὸν Χριστιανικὸ κόσμο, χαρίζοντας παντοῦ εὐλογίες καὶ θαύματα καὶ ἐνώνοντας τὶς τοπικὲς Ἐκκλησίες καὶ τοὺς Ὁρθόδοξους λαούς.

Μέ θαυμαστὸ τρόπο ἀποκαλύφθηκε ὁ τόπος τῆς ταφῆς της: Οἱ κάτοικοι τῆς Καλλικράτειας ἔσπευσαν στὸν τάφο της μετὰ ἀπὸ ὁράματα δύο Χριστιανῶν τὴν ἴδια νύχτα, στὰ ὁποῖα ὁράματα ἡ Ὁσία τοὺς φανέρωσε τὸν τόπο τοῦ Τάφου της, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομά της καὶ τὴν καταγωγὴ της. Καὶ πράγματι βρέθηκε τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας ἄφθαρτο καὶ εὐωδιάζον, καὶ ἤδη κατὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ Ἱ. Λειψάνου στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, στὸν ὁποῖο διακονοῦσε τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς της, ἀλλὰ καὶ τὶς ἐπόμενες μέρες ἔγιναν πολλὰ θαύματα καὶ πολλὲς θεραπείες ἀσθενῶν

στήν Καλλικράτεια καί στά γύρω χωριά.

Ἀπό τήν Καλλικράτεια ἄρπαξαν τά Ἱερά Λείψανα οἱ Σταυροφόροι, μέχρι πού κατόρθωσε ὁ βασιλιάς τῶν Βουλγάρων, ὁ Ἰωάννης Ἀσέν ὁ Β' μετά ἀπό διαπραγματεύσεις μέ τούς Φράγκους νά πάρη τό σῶμα τῆς Ὁσίας τό 1238 στό Μεγάλο Τύρνοβο ὅπου παρέμεινε μέχρι τό 1393.

Μετά τήν ἥττα τῶν Βουλγάρων ἀπό τούς Τούρκους στή μάχη τοῦ



Τυρνόβου ὁ Τοῦρκος Σουλτάνος Μπαγιαζίτ μετέφερε τό σκήνωμα στό Βελιγράδι μέ ἐνδιάμεσο σταθμό τό Βιδίνιο. Στό Βελιγράδι παρέμεινε μέχρι τό 1521. Ἐκεῖ κτίσθηκε Ναός τῆς Ἀγίας, στόν ὁποῖο πηγάζει καί Ἀγίασμα καί φυλάσσονται καί δυό δάκτυλα τῆς Ἀγίας. Ἡ Ὁσία Παρασκευή, Sveta Petka στά Σερβικά, τιμᾶται σέ ὅλη τή Σερβία, ἀλλά καί ἀπό

τούς Σέρβους τῆς Ἀμερικῆς οἱ ὁποῖοι ἔκτισαν στό Michigan μεγαλοπρεπῆ Ναό στή μνήμη της. Τό δέ ὄνομά της δίδεται σέ πολλά κορίτσια στή Σερβία.

Ἀπό ἐκεῖ ὅμως συνεχίζει ἡ περιοδεία. Ἀκούγοντας γιά τή μεγάλη εὐλάβεια τοῦ λαοῦ καί γιά τά πολλά θαύματα τῆς Ἀγίας, ἀποφάσισε ὁ Τοῦρκος Σουλτεῖμάν ὁ Μεγαλοπρεπής νά ἐπιστρέψῃ τήν Ἀγία στήν πρωτεύουσα, τήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου κατέθεσε τό ἱερό Λεῖψανο στόν πατριαρχικό Ναό τῆς Παμμακαρίστου.

Λόγω τῆς ἀσφυκτικῆς φορολογίας πού ἐπέβαλαν οἱ Τοῦρκοι κινδύνευε τό ὑπερχρεωμένο Πατριαρχεῖο νά χάσῃ τά προνόμια καί τήν νομική ὑπόστασή του. Τότε, ἐκείνη τήν ὥρα τῆς ἀπελπισίας ἀνέλαβε ὁ εὐσεβῆς ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας, Βασίλειος Λούπου, τήν πληρωμή τῶν χρεῶν τοῦ Πατριαρχείου, ὕψους 2.048.000 ἄσπρων. Ἀπό εὐγνωμοσύνη καί κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου ὁ Πατριάρχης Παρθένιος χάρισε τό Ἱερό Λεῖψανο τῆς Ἀγίας, αὐτόν τόν ἀνεκτίμητο θησαυρό, στόν ἡγεμόνα τῆς Μολδαβίας. Ἡ μετακομιδὴ στό Ἱάσιο καί οἱ ἐορτασμοὶ στοίχισαν ἄλλα 468.000 ἄσπρα καί τοποθετήθηκε τό Ἱερό Λεῖψανο στόν Ναό τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν σέ περίτεχνη ἀργυρᾷ λειψανοθήκη.

Κατά τό ἔτος 1888 ἡ Ἀγία μεταφέρθηκε στήν τελικὴ της θέση, στόν τότε νεοκτισθέντα Ναό τοῦ Ἀγ. Γεωργίου καί τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς. Ἡ τελευταία αὐτὴ μετακομιδὴ ἐγίνε καί πάλι μετά ἀπό θαῦμα τῆς Ἀγίας. Μᾶς

διηγείται σχετικῶς τό “Ρουμανικό Γεροντικό”: «Ὁ Μητροπολίτης Ἰωσήφ εἶχε ἀπό τήν παιδική του ἡλικία ἰδιαίτερη εὐλάβεια σά λείψανα τῆς ὁσίας Παρασκευῆς τοῦ Ἰασίου, τά ὁποῖα ἐφυλάσσοντο στό Παρεκκλήσιο τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἀλλά τήν νύκτα τῆς 27 Δεκεμβρίου 1888 ἄρπαξε φωτιά ξαφνικά τό Παρεκκλήσιο, καί κυκλώθηκαν ἀπό τίς φλόγες καί τά ἅγια λείψανα. Σάν ἄκουσε ὁ Μητροπολίτης αὐτά, ἔσπευσε τήν νύκτα ἐκεῖ· καί ὅταν εἶδε ὅτι παραδόθηκε στή φωτιά τό πολυτιμότερο κειμήλιο τῆς Μολδαβίας, ἄρχισε νά κλαίη ἀπαρηγόρητα σάν μικρό παιδί. Μά ὅταν κατασίγασε ἡ φωτιά –ὡ τοῦ θαύματος– εὐρέθηκε τό λείψανο τῆς ὁσίας Παρασκευῆς ἀκέραιο καί ἀδιαλώβητο. Εἶχε λειώσει μόνο ἡ ἀργυρένια ἐπένδυσις. Τότε ὁ καλός ποιμὴν ἔφτιαξε ἄλλη λείψανοθήκη ἀπό ἄργυρο γιά τά ἅγια λείψανα καί τά ἐναπέθεσε σὸν νέο Ναό, ὅπου ὑπάρχουν μέχρι σήμερα.»



Ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης ἦταν ὁ Ἰωσήφ Νανιέσκου, ὁ ἐλεήμων, ἅγιος ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος μεταξύ ἄλλων κατόρθωσε νά ἀποσπάσῃ ἀπό τήν τότε κυβέρνηση τῆς Μολδαβίας –παρά τήν ἀρχική ἄρνηση τοῦ Πρωθυπουργοῦ– μεγάλο χρηματικό ποσό γιά τήν ὁλοκλήρωση τοῦ ὡς ἄνω Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου καί τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς. Ὁ ταμίας τοῦ Ἐθνικοῦ Θησαυροφυλακείου εἶπε κατὰ λέξιν «Δέν ἔχουμε τώρα χρήματα γι’ αὐτό τό σκοπό». Καί ἀπάντησε ὁ Μητροπολίτης: «Ἄν μιά χώρα δέν ἔχει χρήματα νά κατασκευάσῃ τόν Καθεδρικό της Ναό, τότε ἐγώ δίνω τό ἥμισυ τῆς Μητροπόλεως. Ὅριστε, ἡ πατερίτσα!» Μετά ἀπό αὐτά τά λόγια ἡ κυβέρνηση ἐνέκρινε αὐθημερόν ἕνα ποσό πού ἐπαρκοῦσε γιά τήν περαίωση τῶν ἐργασιῶν.

Ἡ ὁσία Παρασκευή ἐμψύχωνε τοὺς πιστοὺς τῆς Ρουμανίας καί σά δύσκολα χρόνια τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος, οἱ ὁποῖοι κατὰ χιλιάδες προσέτρεχαν, ὡς καταφυγή ὡς παρηγορία στήν Ἀγία, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἀποστολή μιᾶς κυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος γιά τήν ἀπομάκρυνση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἀπό τόν Ναό της στό Ἰάσιο καί τήν μεταφορά του σέ κάποιο ἀπομακρυσμένο Μοναστήρι. Ἀλλά πάλι ἀπέτρεψε ἡ Ὁσία τά δόλια σχέδια καί ἐπνιξε τήν παράνομη ἀποστολή σέ

μιά πρωτοφανή καταιγίδα, μέ τήν ὁποία τούς τρόμαξε σέ τέτοιο βαθμό πού δέν τόλμησαν νά τήν ξαναπειράξουν.

Ἡ ὅσια Παρασκευή καταγόταν ἀπό τήν Ἀνατολική Θράκη καί κατέκτησε τήν οἰκουμένη. Στό Λεϊψανό της ὀρκίσθηκε τό 1821 ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης καί οἱ Ἱεροδοχῖτες, οἱ ὁποῖοι μάχονταν ὑπέρ τῆς ἀποτινάξεως τοῦ μουσουλμανικοῦ ζυγοῦ καί ἔπесαν στό Δραγατσάνι.

Ἡ ἴδια Ἀγία μπορεῖ καί σήμερα νά φωτίση τίς κατά τόπους Ἱεραρχίες καί νά τίς στηρίξη στήν Ὁρθοδοξία καί στήν Οἰκουμενικότητά της, μακριά ἀπό τό κακέπτυπο τοῦ δουλοπρεποῦς οἰκουμενισμοῦ καί ἀπό κάθε ἄρρωστη ἔνωση κρατῶν, πού στεροῦνται τῆς κοινῆς Ἀληθινῆς Πίστεως.

Ἡ ἴδια Ἀγία μπορεῖ καί σήμερα νά ἐπαναφέρει καί τούς κρατοῦντες, ἐφ' ὅσον δέν εἶναι χειρότεροι καί πιό διαπλεκομένοι στίς πλοκές τοῦ “κοσμοκράτορος τοῦ κόσμου τούτου” ἀπό τούς σταυροφόρους Φράγκους, τούς Τούρκους Σουλτάνους καί τούς Κομμουνιστές περασμένων ἐποχῶν.

Ἐάν καί ἐφ' ὅσον θέλουν οἱ πολιτικοί μας νά ὁμοιάζουν στόν ἡγεμόνα τῆς Μολδαβίας Βασίλειο Λούπου, καί οἱ Ἱεράρχες μας στόν Μητροπολίτη Ἰωσήφ τόν ἐλεήμονα, θά προωθήσουν τήν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν εἰς ἓν Γένος τοῦ Χριστοῦ. Ζῇ ἡ ὁσία Παρασκευή, ἃς τήν ἐκμεταλλευθοῦμε πνευματικά.

π. Γεώργιος Χάας



ΟΙ ΠΑΠΙΚΟΙ, ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΔΕΝ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ, ΑΛΛΑ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ!

Ολοι ξέρουμε τά σχόλια πού γράφονται καί μεταδίδονται ἀπό στόμα σέ στόμα εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ποιμένων της. Τή μιά γιατί εἰσπράττουν χρήματα γιά τά Μυστήρια, τήν ἄλλη γιατί κάνουν ἐράνους –ιδίως γιά τόν μεγάλο ἔρανο τῆς Ἀγάπης πού γίνεται μία φορά τό χρόνο.

Οἱ κατηγορίες συνήθως στηρίζονται στά “ἄτράνταχτα” ἐπιχειρήματα: “τί τά θέλει ἡ Ἐκκλησία τά λεφτά”, “γιατί νά ἔχει ἡ Ἐκκλησία περιουσία”, “γιατί θά μοῦ πεῖ ἡ Ἐκκλησία νά μήν κάνω πολιτικό γάμο”, “γιατί θά μοῦ πεῖ ἡ Ἐκκλησία ἂν μπορῶ ἢ δέν μπορῶ νά

Κοινωνήσω”, “μέ ποιό δικαίωμα θά μοῦ πεῖ ἡ Ἐκκλησία ἂν ἀνήκω ἢ δέν ἀνήκω σ’ αὐτήν!”

Γενικά, δηλαδή, κατά τήν ἄποψη τῶν περισσοτέρων “Ἑλληνορθοδόξων” οἱ Κληρικοί πρέπει νά συντρέχουν σέ ὅλες τίς πνευματικές καί ὑλικές ἀνάγκες τους, νά ὑπακούουν πάραυτα καί χωρίς ἀντίρρηση σέ κάθε ἀπαίτηση τῶν πιστῶν ἢ μή –ἀκόμη κι ἂν, στό διάστημα μιᾶς Λειτουργίας ὁ ἕνας ζεσταίνεται καί θέλει ἀναμμένο τόν κλιματισμό κι ἄλλος κρυώνει καί τόν θέλει κλειστό– καί νά εὐλογεῖ ὅλες τίς ἀπόψεις, ὅσο διαφορετικές ἢ ἀντίθετες κι ἂν εἶναι μεταξύ τους!...

Μέ ἄλλα λόγια, γιά μᾶς, ἡ Ἐκκλησία **ὑπάρχει γιά νά φταίει γιά ὅλα, γιά νά ξεσπᾶμε τό θυμό μας καί γιά νά ἔχει μόνον ὑποχρεώσεις, χωρίς κανένα δικαίωμα!** Καί, νά, τώρα πού ἡ ἐγκυρότερη ἐφημερίδα τοῦ κόσμου, οἱ TIMES τοῦ Λονδίνου, ἔρχεται νά μᾶς δώσει μιᾶ ἄποψη περί Ἐκκλησίας, πού ἀπέχει ἀπό τή δική μας ὅσο ἡ Ἀνατολή ἀπό τή Δύση.

Ἡ Παπική ἐκκλησία, γράφουν οἱ TIMES, ἡ ὁποία ἀπαριθμεῖ 24.600.000 καταγεγραμμένα μέλη στή Γερμανία, ἐπέβαλλε μέχρι σήμερα 8%-9% φόρο στά εἰσοδήματά τους! Ἀπεκόμιζε, δηλαδή, ἀπό αὐτό τό φόρο, 5 δισεκατομμύρια εὐρώ τό χρόνο(!), τά ὁποῖα εἰσέπραττε μέσω τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης.

Ἐπειδὴ τώρα τό δικαίωμα εἰσπραξῆς τοῦ φόρου ἀμφισβητήθηκε καί πολλά μέλη τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας ἀρνήθηκαν νά τόν πληρώσουν, οἱ Γερμανοί ἐπίσκοποι ἐξέδωσαν μιᾶ ἐγκύκλιο, τήν ὁποία ὑπέγραψε προσωπικά καί ὁ Πάπας Βενέδικτος XVI.

Σύμφωνα μέ αὐτήν τήν ἐγκύκλιο, ὅποιος ἀρνεῖται νά πληρώσει τό φόρο του, ἀποκλείεται ἀπό τήν Θεία Κοινωνία, τήν Ἐξομολόγηση, τήν τέλεση ὁποιουδήποτε μυστηρίου καί τοῦ ἀφαιρεῖται, τελικά, τό δικαίωμα καί αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς ταφῆς! Δηλαδή, ἀφορίζεται, ἀποκόπτεται ἀπό τήν ἐκκλησία του, σάν νά εἶναι ὁ χειρότερος αἰρετικός!

Ἡ διςἐλίδη ἐγκύκλιος ἀναφέρει ὅτι ἡ ἄρνηση καταβολῆς τοῦ φόρου: «εἶναι ἡθελημένη καί ἐκ προθέσεως ἀποξένωση ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀποτελεῖ σοβαρό ἀδίκημα εἰς βάρος τῆς Χριστιανικῆς Κοινότητος». Ἐπίσης μέ τήν ἄρνηση αὕτη: «ἐναντιώνονται στήν ὑποχρέωση πού ἔχουν ἀναλάβει ἔναντι τῆς –χριστιανικῆς–

Κοινότητας, νά διατηροῦν τήν Ἐκκλησία». Καί προσθέτει ὅτι οἱ Καθολικοί ἔχουν “καθῆκον” νά συμβάλλουν οἰκονομικά στήν Ἐκκλησία, ὥστε νά μπορεῖ νά ἐπιτελεῖ τό ἔργο της!

Φαντάζομαι πόσο θά ἀκονίζονταν οἱ Ἑλληνικές γλῶσσες ἂν ἡ δική μας Ἐκκλησία ἔδειχνε ἓνα τέτοιο πρόσωπο. Καί σκέφτομαι ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη μας ἔχει ξεπεράσει πιά κάθε ἐπιτρεπτό ὄριο. Ἡ δική μας μόνη Ἀγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἔχει διατηρήσει ὅλη τή διάκριση τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Δέν εἶναι ὑποχρεωμένη νά “διακονεῖ τραπέζαις” γιατί τό ἔργο της εἶναι ὁ πνευματικός καταρτισμός καί ὄχι τό φαγητό. Ὅμως τό κάνει, γιατί ἐνδιαφέρεται καί γιά τίς ὑλικές καί γιά τίς πνευματικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων.

Ἐχει κοινό ταμεῖο, ὅπως εἶχαν καί οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι. Καί οἱ ἄνθρωποι συνέβαλλαν καί συμβάλλουν ἐλεύθερα, ὅσο μποροῦν, σ’ αὐτό τό ταμεῖο, γιατί ἔχουν τή βεβαιότητα ὅτι οἱ Πνευματικοί τους Πατέρες πού ἀφιερώνουν τή δική τους ζωή καί τή δική τους προσωπική περιουσία στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, θα διαχειριστοῦν δίκαια καί ἀμερόληπτα τό κοινό ταμεῖο, χωρίς μίζες, προμήθειες, ἀπάτες καί καταχρήσεις.

Ὅποιος δέν τό πιστεύει αὐτό μπορεῖ ἀπλούστατα νά μήν συμβάλλει. Μπορεῖ νά μήν προσφέρει τίποτα στούς ἐράνους. Μπορεῖ νά ζητήσῃ ἀπό τούς Ἱερεῖς του νά τοῦ τελέσουν δωρεάν ὅποιο Μυστήριο θέλει. Κανείς δέν θά τοῦ ἀρνηθεῖ. Κανείς δέν θά τόν ἀπειλήσῃ μέ ἀφορισμό. Μπορεῖ ἀκόμα νά «θερίσει ἐκεῖ πού δέν ἔσπειρε», δηλαδή νά καταφύγει στήν Ἐκκλησία ἀκόμη κι ἂν δέν ἔχει προσφέρει ποτέ καί τίποτε. Ἡ Ἐκκλησία μας θά τόν δεχτεῖ, γιατί μᾶς δέχεται καί μᾶς ἀνέχεται ὅλους. Γιατί ἔχει τήν ἴδια “νοοτροπία” μέ τόν Ἰδρυτή της, τόν Κύριο καί Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό πού θυσιάστηκε γιά μᾶς χωρίς νά ζητήσῃ ἀνταλλάγματα.

Ἀλλά εἶναι καλό γιά μᾶς καί δική μας ὠφέλεια νά κλείσουμε ἐπιτέλους τά στόματά μας πού δέν ἔχουν νά ποῦν καλό οὔτε γιά τόν Ἀγγελο πού μᾶς φυλάει! Ὑψῆς μήν ποῦμε “εὐχαριστῶ”. Ὑψῆς μήν ποῦμε “συγνώμη”. Ὑψῆς μήν ποῦμε “παρακαλῶ”. Ὑψῆς μήν ποῦμε ὅμως οὔτε παράπονα. Οὔτε κατηγορίες. Οὔτε κουτσομπολιά. Ὑψῆς μήν ποῦμε τίποτα. Τόσο δύσκολο εἶναι, πιά;

Νινέττα Βολουδάκη



ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΥΠΟ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Εξαρχη τῶν Κατηχητικῶν μας τόν μήνα Ὀκτώβριο μᾶς δίνει ἀφορμή γιὰ σκέψεις καί προβληματισμό πάνω στό σπουδαῖο ἔργο τῆς κατηχήσεως τῶν παιδιῶν μας στήν Ἐκκλησία. Τό θέμα εἶναι μεγάλο, ἔχει πολλές πλευρές, γίνεται δέ καί ἐπικάριο ἂν ἀναλογιστοῦμε λίγο τίς παροῦσες συνθήκες πού ζοῦμε ὅλοι μας. Ἡ πατρίδα μας σβήνει, ὁ λαός μας ἐξαθλιωμένος ὁδηγεῖται σέ βαβυλώνεια αἰχμαλωσία, ὁ οἰκουμενισμός ἐπὶ θύραις. Οἱ τελευταῖες δέ πολιτικές μας ἐπιλογές ἔδειξαν γιὰ μιά ἀκόμα φορά τήν ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τήν πατρώα εὐσέβεια, μιά ἀπομάκρυνση πού συντελέστηκε μεθοδικά τίς τελευταῖες δεκαετίες μέ τήν ἀλλοτρίωση τοῦ ἡθους τοῦ λαοῦ μας σέ κάθε πτυχή τῆς ζωῆς του. Μιά ἀπομάκρυνση πού ἔχει ἀντίκτυπο καί στά Κατηχητικά μας μέ τό μαράζωμά τους τά τελευταῖα χρόνια ἀπό παιδιὰ, ἰδιαίτερα ἐφήβους. Ἡ δέ μετατροπή τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν σέ παν-θρησκευιολογία ρίχνει ὅλο τό βάρος τῆς κατηχήσεως τῶν παιδιῶν πλέον στήν Ἐκκλησία. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ περιορίζεται στό ἐξῆς σέ παιδιὰ κυρίως ἐκκλησιαζομένων ἀνθρώπων, πού καί αὐτά φέρουν μέσα τους τήν ζάλη τοῦ παρόντος κόσμου. Χρειάζεται ἐπομένως τό ἔργο αὐτό πολλή προσευχή, πνεῦμα θυσίας, ἀλλά καί λογική κατήχηση. Τά παιδιὰ, ἰδιαίτερα τά μικρά, δέν ἀντέχουν πάνω ἀπό 20 λεπτά, πολλά ἐπίσης δέν ἔρχονται σταθερά. Πολλά λόγια, βαθυστόχαστες ἀναλύσεις ἔννοιες κυρίως θεολογικές πού χρησιμοποιοῦμε οἱ μεγάλοι, κάνουν τό μάθημα κουραστικό, ἀνυπόφορο. Μαθήματα ἄσχετα μέ τίς παραστάσεις τῶν παιδιῶν π.χ. ἀναγνώσματα ἀπό τό Γεροντικό σέ παιδιὰ Δημοτικοῦ ἢ σέ παιδιὰ χωρίς ἐκκλησιαστική ἐμπειρία ἀποτελοῦν χάσιμο χρόνου. Ἀντιθέτως, μιά ἀπλή στήν ἀρχή κατήχηση ἐπαναλαμβανόμενη συχνά–πυκνά σέ βασικά θέματα τῆς πίστεώς μας βασισμένη στό τρόπο πού κατηχεῖ ἡ ἐκκλησία μας ἐνήλικες ἐτεροδόξους πρὶν νά Βαπτιστοῦν μπορεῖ νά φέρεי ἀποτελέσμα κατ’ ἀρχήν στήν ἐκμάθηση τῆς Πίστεώς μας. Ναί πρέπει νά ζητᾶμε ἀποτέλεσμα. Νά ἐπιδιώκουμε καί νά ἐπιμένουμε στό νά μάθουν τά παιδιὰ καί νά μὴν ἀρκούμεστε μόνο στό νά ἀκοῦνε. Ἡ Ἀγ. Γραφή στήν συνέχεια μπορεῖ νά στηρίξη αὐτή τήν προσπάθεια, κυρίως δέ, τήν διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν, ὅπως καί οἱ βίοι τῶν Ἀγίων μας. (Δέν θά ξεχάσω σέ Κατηχητικό, τό κλᾶμα ἑνός παιδιοῦ κατὰ τήν διήγηση βίου Ἀγ. Νεομάρτυρος). Ἡ πνευματική κυρίως κρίση τῆς πατρίδος μας μπορεῖ νά γίνεи ἀφορμή γιὰ συζητήσεις μέ μεγάλα παιδιὰ. Τά παραγγέλματα τῆς νέας ἐποχῆς γιὰ «πολυπολιτισμική» κοινωνία,

έξομοίωση τῶν θρησκευτῶν, καί σεβασμό «κάθε ιδιαιτερότητος» πρέπει νά ἀπαντηθοῦν. Ἱστορικά γεγονότα πέρα ἀπό τό '21 καί τό '40 ὅπως τό «κίνημα» τοῦ παππουλάκου γιά νά παραμείνουμε Ρωμιοί, ὁ Παῦλος Μελάς καί ὁ Μακεδονικός ἀγώνας, ὅπως καί ὁ ἀγώνας 1955-59 τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας γιά ἐλευθερία ἐναντίον τῶν Ἀγγλων κατακτητῶν ὅπου πρωταγωνίστησαν κατηχητόπουλα, μποροῦν νά ἐμπνεύσουν. Ἡ ζωή καί τό ἔργο τοῦ μαρτυρικοῦ Κυβερνήτου Ἰ. Καποδίστρια μπορεῖ νά γίνει ὁδηγός κατήχησης στόν πολύπαθο χῶρο τῆς πολιτικῆς. Πρὶν ἀπ' ὅλα ὅμως χρειάζεται τό κέρδισμα τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν παιδιῶν. Σέ κάποια ἐνορία κατηχητής ἔπεισε κάποιο παιδί νά κουρευτεῖ κάτι πού δέν μποροῦσε νά κάνει ἡ μητέρα του. Καί ἀλλοῦ κάποιο ἄλλο παιδί πού εἶχε φοβίες ἀπό τά θρόιλα πού ἔβλεπε ἐκμηστηρεύτηκε στόν Κατηχητή του ὅτι ἐπικαλοῦταν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας πού τοῦ εἶχε μάθει καί συνηλθε. Τά θέματα ὅπως φαίνεται εἶναι πολλά, καί ἀξίζει τόν κόπο νά συζητοῦνται συχνά ἀπό τοὺς ὑπευθύνους κάθε ἐνορίας. Τέλος ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ μιά παράκληση. Ἀς βάλλουμε ξανά στίς ἀφίσες ἐνάρξεως τῶν Κατηχητικῶν μας τίς λέξεις, Χριστός, ἐκκλησία, Κατηχητικό. Μηνύματα θολά, αἰνιγματικά, οὔτε τά Κατηχητικά μας γεμίζουν ἀπό παιδιά, οὔτε τῇ Χάρει τοῦ Θεοῦ τήν τόσο ἀναγκαία γιά αὐτό τό ἔργο προσελκύουν.

Γιώργος Διονᾶς



Μέ τό ἄρθρο 59, παράγραφος 11, τοῦ Ν. 3966/2011 !

ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΑ Α.Ε.Ι. ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Εἰσαγωγή στήν τριποβάθμια Ἑκπαίδευση, μέσῳ τῶν πανελληνίων ἐξετάσεων, ἀποτελοῦσε καί συνεχίζει νά ἀποτελεῖ τό ὄνειρο μιᾶς ἐπίπονης, πολύμοχθης καί πολύχρονης προσπάθειας χιλιάδων μαθητῶν τῆς δευτεροβάθμιας Ἑκπαίδευσης τῆς Πατρίδας μας. Ἀποτελεῖ κοινό μυστικό ὅτι ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στήν τριποβάθμια Ἑκπαίδευση κάθε ἄλλο παρά στρωμένος μέ ροδοπέταλα εἶναι. Οἱ ὑψηλές βάσεις εἰσαγωγῆς στά Α.Ε.Ι. καί Τ.Ε.Ι., σέ συνδυασμό μέ τά ἀπαιτητικά καί δύσκολα θέματα τῶν πανελληνίων ἐξετάσεων καθιστοῦν τήν εἰσαγωγή, ἰδίως στίς περιζήτιες σχολές, ἕναν πραγματικό ἄθλο. Ὡς ἐκ τούτου, λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ ἀνταγωνισμοῦ, δέν εἶναι σπάνιο τό φαινόμενο, πολλοί μαθητές

νά μὴν πετυχαίνουν στά Α.Ε.Ι. καί Τ.Ε.Ι. τῆς πρώτης ἐπιλογῆς τους καί νά ἀναγκάζονται νά δώσουν ἐξετάσεις καί τήν ἐπόμενη χρονιά, προκειμένου νά πετύχουν τό στόχο τους, εἴτε τελικά νά ἐπιλέξουν μία ἄλλη σχολή.

Τήν ἴδια ὥρα ὅμως πού ἰσχύουν αὐτά γιά τήν πλειονότητα τῶν ὑποψηφίων, οἱ Ἕλληνες Μουσουλμάνοι μαθητές τῆς Θράκης χαίρουν μιᾶς ἰδιαίτερώς ἄδικης καί προνομιακῆς μεταχείρισης σέ σχέση μέ τούς ὑπόλοιπους Ἕλληνες Ὀρθόδοξους, Καθολικούς, καί ἄλλων Δογμάτων μαθητές. Αὐτό συμβαίνει, διότι οἱ βάσεις εἰσαγωγῆς γι' αὐτούς στήν τριτοβάθμια Ἐκπαίδευση, εἶναι ὑπερβολικά χαμηλές, σέ σχέση μέ αὐτές πού καλοῦνται νά ἐπιτύχουν ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ὑποψήφιοι, ἀκόμα καί αὐτοί πού ἀνήκουν σέ εἰδικές κατηγορίες, ὅπως εἶναι οἱ πολύτεκνοι, οἱ τρίτεκνοι καί οἱ πληροῦντες διάφορα κοινωνικά κριτήρια. Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε ὅτι οἱ βάσεις εἰσαγωγῆς φέτος ἦταν: α) γιά τή Νομική Ἀθήνας 18.879 μόρια, ἐνῶ γιά τούς Μουσουλμάνους μαθητές 7.851 μόρια, β) γιά τή Νομική Θεσσαλονίκης 18.715 μόρια, ἐνῶ γιά τούς Μουσουλμάνους μαθητές 6.976 μόρια, γ) γιά τή Νομική Θράκης 18.276 μόρια, ἐνῶ γιά τούς Μουσουλμάνους μαθητές 6.359 μόρια, δ) γιά τή Φιλολογία Ἀθῆνας 17.781 μόρια, ἐνῶ γιά τούς Μουσουλμάνους μαθητές 3.767 μόρια, ε) γιά τή Φιλολογία Θεσσαλονίκης 17.745 μόρια, ἐνῶ γιά τούς Μουσουλμάνους μαθητές 5.624 μόρια, στ) γιά τό Μαθηματικό Ἀθῆνας 15.945 μόρια, ἐνῶ γιά τούς Μουσουλμάνους μαθητές 6.839 μόρια, ζ) γιά τό Φυσικό Ἀθῆνας 16.399 μόρια, ἐνῶ γιά τούς Μουσουλμάνους μαθητές 4.490 μόρια κ.ο.κ.

Αὕτη ἡ ἰδιαίτερώς σκανδαλώδης προνομιακή μεταχείριση Ἑλλήνων πολιτῶν μέ βάση τό θρήσκευμά τους, θεσμοθετήθηκε μέ Νόμο τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας τό 2011. Πιο συγκεκριμένα, μέ τό ἄρθρο 59, παράγραφος 11, τοῦ Ν.3966/2011, καταργήθηκαν ὅλες οἱ πάσης φύσεως μετεγγραφές φοιτητῶν καί σπουδαστῶν ἀπό Α.Ε.Ι. σέ Α.Ε.Ι. καί ἀπό Τ.Ε.Ι. σέ Τ.Ε.Ι., ἀπό τό ἀκαδημαϊκό ἔτος 2011-2012, ἐνῶ μέ τίς ἴδιες διατάξεις ρυθμίστηκε καί ἡ εἰσαγωγή τῶν ὑποψηφίων στίς Σχολές καί τά τμήματα τῶν Α.Ε.Ι., τῶν Τ.Ε.Ι., τῶν Ἀνώτατων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀκαδημιῶν, τῆς Ἀνώτατης Σχολῆς Παιδαγωγικῆς καί Τεχνολογικῆς Ἐκπαίδευσης καί τῶν Ἀνώτερων Σχολῶν Τουριστικῆς Ἐκπαίδευσης.

Ὅπως εἶναι γνωστό, κάθε χρόνο, πέραν τοῦ ἀριθμοῦ πού ἔχει καθοριστεῖ ὡς ὁ ἀριθμός τῶν εἰσακτέων στήν τριτοβάθμια Ἐκπαίδευση, καθορίζεται καί ξεχωριστός ἀριθμός θέσεων εἰσακτέων γιά ὅσους ἀνήκουν σέ εἰδικές περιπτώσεις, ὅπως εἶναι ἐκεῖνες τῶν πολυτέκνων, τῶν

τριτέκνων καί τῶν διαφόρων κοινωνικῶν κριτηρίων. Ἀπό τίς εἰδικές αὐτές περιπτώσεις ἐξαιροῦνται οἱ Στρατιωτικές Σχολές, οἱ Ἀστυνομικές Σχολές καί οἱ Σχολές τῶν Ἀκαδημιῶν Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, γιά τίς ὁποῖες ὑπάρχουν διαφορετικές εἰδικές κατηγορίες, πού καθορίζονται ἀπό τά ἀρμόδια Ὑπουργεῖα.

Ἡ Ἑλληνική ὁμως Πολιτεία, βάσει τοῦ ἰσχύοντος θεσμικοῦ πλαισίου, πέραν τοῦ ξεχωριστοῦ ἀριθμοῦ θέσεων εἰσακτέων γιά ὅσους ἀνήκουν στίς ἀνωτέρω εἰδικές περιπτώσεις, δημιούργησε καί μία εἰδική κατηγορία στήν ὁποία ἐνέταξε ὅλους τούς ἀλλογενεῖς – ἀλλοδαπούς καί ὑποψήφιους Ἑλλήνες πολῖτες τῆς Μουσουλμανικῆς μειονότητας τῆς Θράκης πού εἶναι κάτοχοι βεβαίωσης πρόσβασης τοῦ ἔτους 2009 ἢ τοῦ ἔτους 2010 (γιά τό 10%) ἢ τοῦ ἔτους 2011, ἢ ὅσους συμμετεῖχαν στίς πανελλήνιες ἐξετάσεις 2011 τῶν ΕΠΑΛ-Α'. Οἱ ὑποψήφιοι αὐτοί, κατά τήν ὀριστικοποίηση τοῦ μηχανογραφικοῦ δελτίου, θά πρέπει νά διαθέτουν βεβαίωση τοῦ Δήμου εἴτε τοῦ Ν. Ξάνθης, εἴτε τοῦ Ν. Ροδόπης, εἴτε τοῦ Ν. Ἐβρου, στά δημοτολόγια τοῦ ὁποῖου εἶναι ἐγγεγραμμένοι, τήν ὁποία θά πρέπει νά προσκομίσουν στήν Γραμματεία τῆς Σχολῆς ἢ τοῦ τμήματος εἰσαγωγῆς, κατά τήν ἐγγραφή τους.

Ἡ πρωτοφανής καί κατάφωρη αὐτή ἀδικία σέ βάρος ὅλων τῶν ὑπολοίπων ὑποψηφίων δικαιολογήθηκε ἀπό τόν νῦν Ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων, Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ μέ τό ἐπιχείρημα πώς μέ αὐτότόν τρόπο ἐπιτυγχάνεται ἡ σταδιακή ἐνσωμάτωση τῆς Μουσουλμανικῆς μειονότητας στήν Ἑλληνική κοινωνία καί ἡ συμμετοχή της στήν Ἑλληνική παιδεία.

Δέ χρειάζεται νά εἶναι κανεῖς οὔτε νομικός, οὔτε συνταγματολόγος, γιά νά διαπιστώσει ὅτι ἡ πρωτοφανής αὐτή προνομιακή μεταχείριση Ἑλλήνων πολιτῶν μέ βάση τό θρήσκευμά τους, πού θεσμοθετήθηκε μέ τό Ν. 3966/2011, βρίσκεται σέ ἀπόλυτη ἀναντιστοιχία μέ τό ἰσχύον Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Καταστατικός Χάρτης μέ τόν ὁποῖο θά πρέπει νά συμφωνοῦν ὅλοι οἱ κανόνες δικαίου τῆς ἐννομῆς τάξης, ἀναφέρει στό ἄρθρο 4, ὅτι ὅλοι οἱ Ἑλλήνες καί οἱ Ἑλληνίδες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Νόμου καί ἔχουν ἴσα δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις. Ἀπό νομικῆς πλευρᾶς ἐπομένως, ἡ ὑπαρξη μιᾶς εἰδικῆς κατηγορίας ὑποψηφίων μέ θρησκευτική ἀναφορά ἔρχεται ὅπωςδήποτε σέ κατάφωρη σύγκρουση μέ τήν ἀρχή τῆς ἰσότητας καί τῆς ἰσονομίας καί εἶναι ἀπορίας ἄξιο πῶς τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί Θρησκευμάτων, Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ συναινεῖ σέ αὐτή τήν κατάφωρη παραβίαση τοῦ Συντάγματος.

Ἡ θεσμοθέτηση ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία τοῦ νόμου πού ἐπιτρέπει τὴν εἰσαγωγή ὑποψηφίων τῆς Μουσουλμανικῆς μειονότητας μέ ποσόστω-ση, βασίστηκε στὴν πρόφαση ὅτι οἱ μαθητές αὐτῆς τῆς συγκεκριμένης μειονότητας δὲν μπορούσαν νὰ εἰσαχθοῦν στὰ Α.Ε.Ι. καὶ Τ.Ε.Ι., γιατί δὲν μπορούσαν νὰ συναγωνισθοῦν τοὺς ὑποψηφίους τοὺς ἀπὸ τῆς ὑπόλοιπες περιοχῆς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ λόγος, βέβαια, δὲν εἶναι ὅτι οἱ μαθητές αὐτοὶ στεροῦνται δεξιότητων καὶ ἱκανοτήτων, ἀλλὰ ὅτι εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ μαθαίνουν καὶ νὰ λειτουργοῦν σὲ τρεῖς διαφορετικὲς γλῶσσες:

στὴν μπιρική τους γλῶσσα, τὴν Πομακική, τὴν ὁποία μαθαίνουν καὶ μιλοῦν μέχρι νὰ πᾶνε σὶ σχολεῖο,

στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦν μετέπειτα σὴν κοινωνικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ τους ζωὴ, καὶ

στὴν Τουρκικὴ γλῶσσα.

Ἡ Ἑλλάδα ἐπέτρεψε τὴν διδασκαλία τῆς τουρκικῆς γλῶσσας στὰ μειονοτικὰ σχολεῖα ἀφ' ἑνός, ὡς ἴσο μέτρο γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ ἀφ' ἑτέρου, γιὰ τὴν προώθηση καὶ ἐμπέδωση καλῶν σχέσεων γειτονίας καὶ φιλίας, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινούπολης ἀποτελοῦν ἐθνικὴ μειονότητα καὶ μέ βάση τὸ Διεθνὲς Δίκαιο ἔχουν κάθε δικαίωμα σὴν ἐκπαίδευση σὴν γλῶσσα τῆς ἐθνότητας σὴν ὁποία ἀνήκουν, ἐνῶ οἱ μουσουλμάνοι τῆς Θράκης –ὅπως εἶναι οἱ Πομάκοι– ἀποτελοῦν θρησκευτικὴ μειονότητα μέ βάση τὴ συνθήκη τῆς Λωζάνης.

Εἶναι προφανές λοιπόν ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι μαθητές ὑστεροῦν σὶς πανελλήνιες ἐξετάσεις γιατί, ἐκτός ἀπὸ τὴ δυσκολία τῶν θεμάτων, θὰ πρέπει νὰ διαγωνισθοῦν καὶ νὰ ἐκφραστοῦν σὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὴν ὁποία σπανίως χρησιμοποιοῦν σὴν καθημερινότητά τους. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διαβάσουν καὶ νὰ ἀνταπεξέλθουν σὶς ὑποχρεώσεις τους, ὅταν δὲν μπορούν νὰ κατανοήσουν τὸ περιεχόμενο τῶν μαθημάτων τους; Ἡ κοινὴ λογικὴ ἀποκλείει τὸ ἐνδεχόμενο, ἕνας καθημερινὸς τρίγλωσσος μαθητὴς νὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ καλὸς μαθητὴς καὶ καθίσταται νομοτελειακὰ σχεδὸν ἀδύνατη ἡ εἰσαγωγή του σὲ ἀνώτερες καὶ ἀνώτατες Σχολές.

Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ὅμως, ἀντὶ νὰ πράξει τὸ αὐτονόητο, δηλαδὴ νὰ ἐνισχύσει τὴν ἐκμάθηση τῆς Ἑλληνικῆς γλῶσσας, ὥστε νὰ μπορούν ἰσότιμα οἱ μαθητές τῆς Μουσουλμανικῆς μειονότητας τῆς Θράκης νὰ συναγωνίζονται τοὺς συνυποψηφίους τοὺς ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατέφυγε σὴν ὑποτιθέμενη εὐκολὴ λύση, δηλαδὴ αὐτὴ τῆς ποσόστωσης εἰσόδου τους στὰ Α.Ε.Ι. καὶ Τ.Ε.Ι. Εἶναι ὅμως λύση αὐτή; Δὲν εἶναι προφανές ὅτι οἱ

περισσότεροι Μουσουλμάνοι φοιτητές άργά ή γρήγορα θά άναγκαστούν νά έγκαταλείψουν τίς Σχολές πού πέτυχαν, μιās καί δέν γνωρίζουν καλά τήν Έλληνική γλώσσα καί, εἴτε θά άναζητήσουν έργασία στήν περιοχή τους, εἴτε θά συνεχίσουν τίς σπουδές τους στά Τούρκικα πανεπιστήμια, μιās καί αὐτή τή γλώσσα γνωρίζουν νά χειρίζονται καλύτερα;

Έν κατακλείδι, πιστεύουμε ότι ή Έλληνική Πολιτεία θά πρέπει νά άντιμετωπίσει τήν οὐσία τοῦ προβλήματος, πού εἶναι ή συστηματική έκμάθηση καί έμπέδωση τῆς Έλληνικῆς γλώσσας στούς μαθητές πού παρακολουθοῦν στά μειονοτικά σχολεῖα τῆς Θράκης καί νά προβεῖ άμεσα στήν κατάργηση τῆς ποσόστωσης τῆς εἰσαγωγῆς ὑποψηφίων τῆς Μουσουλμανικῆς μειονότητας στά Α.Ε.Ι. καί Τ.Ε.Ι. Γιατί πέραν τῆς κατάφωρης παραβίασης τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Χώρας καί τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων περί ίσότητας καί ίσονομίας, εἶναι άπορίας άξιο, πῶς ή Έλληνική Πολιτεία, ή όποία πρίν άπό λίγα χρόνια θεσμοθέτησε τή μή άναγραφή τοῦ θρησκευματος σίς ταυτότητες, τάχα γιά νά μήν άποκαλύπτεται τό εὐαίσθητο αὐτό «προσωπικό δεδομένο» καί νά διαχωρίζονται βάσει αὐτοῦ οἱ Έλληνες πολῖτες, έρχεται τώρα καί πριμοδοτεῖ μία συγκεκριμένη κατηγορία Έλλήνων πολιτῶν, βάσει τοῦ θρησκευματός της, μέ τή δικαιολογία τῆς σταδιακῆς ένσωμάτωσής της στήν έλληνική κοινωνία.

Ίωάννης Χαραλάμπης
Οἰκονομολόγος



Άλλο ή Βοτανολογία καί άλλο ή Όμοιοπαθητική

Η ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ ΔΕΝ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Μέ μεγάλο ένδιαφέρον παρακολουθῶ τή συζήτηση σχετικά μέ τήν Όμοιοπαθητική στό περιοδικό «Ένοριακή Εὐλογία», διότι εἶναι ένα θέμα πού όντως διχάζει τό Όρθόδοξο πλήρωμα. Στήν παρέμβασή μου παραθέτω κάποια στοιχεῖα-δημοσιεύσεις σχετικά μέ τήν άποτελεσματικότητα τῆς Όμοιοπαθητικῆς.

Πρῶτα, όμως, θά ήθελα νά σημειώσω, πῶς πρέπει νά γίνει

διαχωρισμός τῶν βοτάνων μέ τίς γνωστές ἀπό τήν ἀρχαιότητα θεραπευτικές δράσεις τους, ἀπό τά Ὁμοιοπαθητικά φάρμακα. Ἐτσι, ὅταν κάποιος ἰατρός, σέ παλαιότερες ἐποχές, χρησιμοποιοῦσε ἕνα βότανο, τό ὁποῖο ἐνδεχομένως χρησιμοποιεῖ ἀκόμα καί σήμερα ἡ Ὁμοιοπαθητική, μέ τούς δικούς της βέβαια «κανόνες», δέ σημαίνει πῶς αὐτός ὁ ἰατρός χρησιμοποιοῦσε τήν Ὁμοιοπαθητική γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν ἀσθενειῶν, ἀλλά ἀσκοῦσε κλασσική ἱατρική μέ τά μέχρι τότε γνωστά δεδομένα.

Ἐπίσης, θά ἤθελα νά σημειώσω, πῶς ἡ Ὁμοιοπαθητική σήμερα ἐμπεριέχει **πολλά ἀποκρυφιστικά στοιχεῖα**, παρ' ὅλες τίς ὁποῖες προσπάθειες τοῦ κ. Γ. Βυθούλκα νά ἀποκόψει ἀπό τήν Ὁμοιοπαθητική αὐτά τά στοιχεῖα στήν Ἑλλάδα, δεδομένου πῶς πολλές ἐνέργειες δέν μποροῦν νά τεκμηριωθοῦν καί αἰτιολογηθοῦν ἐπιστημονικά. «Οἱ Ὁμοιοπαθητικές θεραπεῖες ἔχουν παραπλήσια δραστηριότητα μέ τά placebo» (εἰκονικά φάρμακα), καταλήγει δημοσίευση σέ κορυφαία βρετανική ἐπιθεώρηση. Σύμφωνα μέ ἄρθρο τοῦ Lancet (v. 366, 2005), ὁ χρόνος γιά περαιτέρω μελέτες ἔχει πιά λήξει καί οἱ γιατροί πρέπει νά εἶναι εἰλικρινεῖς μέ τούς ἀσθενεῖς τους ὅσον ἀφορᾷ στήν «ἔλλειψη ὠφέλειας» ἀπό τήν Ὁμοιοπαθητική.

Σέ μιά μελέτη, οἱ ἐρευνητές τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βέρνης στήν Ἑλβετία, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ματίας Ἐγκερ, συνέκριναν κλινικές δοκιμές ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων μέ συγκρίσιμες μελέτες τῆς κλασσικῆς ἱατρικῆς. Ἡ ὁμάδα ἀνασκόπησε τή διεθνή βιβλιογραφία γιά τό διάστημα 1995-2003 καί ἐντόπισε 110 ἔρευνες τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς καί 110 ἀντίστοιχες ἱατρικές μελέτες. Στή συνέχεια, χρησιμοποίησαν ἐξελιγμένα στατιστικά ἐργαλεῖα γιά νά βαθμολογήσουν τά ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν, ὅσον ἀφορᾷ στήν ἀποτελεσματικότητα τοῦ δοκιμαζόμενου φαρμάκου. Ὅσες μελέτες ἔφεραν σκόρ κάτω ἀπό 1,0 θεωρήθηκαν ἀποτελεσματικές, συγκρινόμενες μέ placebo. Ἡ γενική βαθμολογία ὑπολογίστηκε στό 0,96 γιά τήν Ὁμοιοπαθητική καί 0,67 γιά τήν κλασσική ἱατρική, ὅπως ἀναφέρει τό Reuters. Ὁ Δρ Ἐγκερ καταλήγει ἔτσι στό συμπέρασμα ὅτι τά ἀποτελέσματα δέν προσφέρουν «καμία πειστική ἐνδειξη ὅτι ἡ Ὁμοιοπαθητική ἦταν ἀνώτερη ἀπό τό placebo, ἐνῶ γιά τή συμβατική ἱατρική ὅτι παραμένει μέ σημαντικό ὄφελος»¹.

Σέ σύγκριση μέ τίς σύγχρονες μελέτες τῶν συμβατικῶν φαρμάκων, οἱ δοκιμές τῶν ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων εἶναι πολύ μι-

κρές (δηλαδή σέ σχετικά περιορισμένο αριθμό θεμάτων), καί συχνά εἶναι ἀνεπαρκῶς ἐλεγχόμενες (χωρίς διπλές τυφλές μελέτες, χωρίς τούς ἐλέγχους μέ τό εἰκονικό φάρμακο, ἢ ἀντικειμενικά ἀποτελέσματα).

Οἱ ἀδυναμίες αὐτές σημαίνουν ὅτι τά θεωρούμενα θετικά ἀποτελέσματα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς γενικά ἀντιμετωπίζονται μέ σκεπτικισμό ἀπό τούς ἐπιστήμονες καί τούς συμβατικούς γιатρούς. Τά θετικά ἀποτελέσματά της συνήθως ἀναφέρονται στήν Ὁμοιοπαθητική βιβλιογραφία, καί σπάνια σέ συμβατικά ἀκαδημαϊκά ἱατρικά περιοδικά.

Στίς ΗΠΑ, ὅπου τό Ἐθνικό Κέντρο Συμπληρωματικῆς καί Ἑναλλακτικῆς Ἰατρικῆς (NCCAM) πραγματοποιεῖ κάποια ἔρευνα στήν Ὁμοιοπαθητική, ἀναφέρει ὅτι ἐλεγχόμενες κλινικές δοκιμές τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἔχουν ἀνάμεικτα ἀποτελέσματα. Ἡ Ὁμοιοπαθητική εἶναι δύσκολο νά χρησιμοποιήσῃ τίς σύγχρονες ἐπιστημονικές μεθόδους, διότι πολλές φορές γίνεται ἀραίωση σε πολύ μεγάλο βαθμό τοῦ φαρμάκου (γνωστή ὡς ὑπέρ-ύψηλές ἀραιώσεις ἢ UHDs) κι ἔτσι δέν μποροῦν νά γίνουν².

Στό Ἡνωμένο Βασίλειο(U.K.), τό NHS ἀναγνωρίζει ὅτι ὑπῆρξαν περίπου 200 τυχαιοποιημένες ἐλεγχόμενες μελέτες γιά τήν ἀξιολόγηση τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, ἀπό τίς ὁποῖες κάποιες ἔδειξαν θετικά ἀποτελέσματα, ἐνῶ κάποιες ἔδειξαν πῶς δέν ὑπῆρχε καμία ὠφέλεια. Τό NHS κατέληξε στό συμπέρασμα πῶς, παρὰ τίς διαθέσιμες μελέτες, φάνηκε δύσκολο νά ἀποδειχτεῖ μέ κλινικές ἀποδείξεις ἡ ἀποτελεσματικότητα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς³!

Ἐχουν πραγματοποιηθεῖ κάποιες μελέτες, οἱ ὁποῖες πληροῦν ἐν μέρει τά κριτήρια πού ἐπιστημονικά ἀπαιτοῦνται καί μερικές ἀπό αὐτές ἔχουν δείξει θετικά ἀποτελέσματα γιά τήν Ὁμοιοπαθητική. Παρ' ὅλα αὐτά, δέν εἶναι πλήρως πειστικές, λόγω ἐλλιποῦς σχεδιασμοῦ καί κυρίως λόγω «μεθοδευμένης δημοσίευσης», δηλαδή δημοσιεύονται μόνο οἱ μελέτες πού ἐμφανίζονται νά ἔχουν θετικά ἀποτελέσματα⁴.

Ἐπίσης, σέ μιά μετά-ἀνάλυση ἐξετάστηκαν 17 ἄρθρα καί τό συμπέρασμα ἦταν πῶς μέχρι νά καταγραφοῦν περισσότερα πειστικά ἀποτελέσματα, ἡ Ὁμοιοπαθητική δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς μιά βασισμένη σέ ἀποδείξεις (evidencebased) θεραπεία⁵.

Τέλος σέ πτυχιακή ἐργασία γιά τό ΤΕΙ Νοσηλευτικῆς Ἰωαννίνων, πού παραδόθηκε στίς ἀρχές τοῦ 2012, στήν ὁποία βοήθησα γιά

τήν συγγραφή της, με τίτλο «Όμοιοπαθητική και Πόνος», στο 4ο μέρος αυτής, πραγματοποιήθηκε έρευνα για τα νεότερα δεδομένα και την τρέχουσα βιβλιογραφία για την αποτελεσματικότητα της Όμοιοπαθητικής αντιμετώπισης του πόνου. Αναζητήθηκαν άρθρα και δημοσιεύσεις για τό έτος 2011 στο διαδίκτυο και συγκεκριμένα στη βάση δεδομένων του medline, του Pubmed και του bmj. Μέ μεγάλη δυσκολία εντοπίστηκαν 5 άρθρα που πληρούσαν επιστημονικές προϋποθέσεις και στα όποια φαίνεται πώς ή Όμοιοπαθητική φαρμακευτική αντιμετώπιση συγκεκριμένων επώδυνων καταστάσεων δεν είχαν κανένα όφελος για τους ασθενείς.

Άθανάσιος Μαργαρίτης

Αναισθησιολόγος

Υποσημειώσεις:

1. «Η Όμοιοπαθητική δεν έχει καμία αποτελεσματικότητα», (17/08/2005, www.in.gr).
2. National Center for Complementary and alternative medicine: "Homeopathy an introduction", (nccam.nih.gov).
3. NHS: "Homeopathy", (www.nhs.uk).
4. «The citizens compendium: Tests of the efficacy of homeopathy», (www.en.citizendium.org).
5. Ernst E. A systematic review of systematic reviews of homeopathy. Br J Clin Pharmacol. 2002 Dec;54(6):577-82

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Όμιλίες με σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ»,
Μαυρομικήλη 96 :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς **11:30** ἕως τίς **1:30** τό μεσημέρι,
μέ γενικό θέμα:

«Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων
τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς

“ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ” τοῦ Ἁγίου Ἀγουστίνου».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τοὺς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τῆ Θ. Λειτουργίας.



Κάθε **ΤΡΙΤΗ**

- Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς **ΤΡΙΤΗΣ**, ἄρχισαν στίς 2 Ὀκτωβρίου 2012
μέ γενικό Θέμα:
«**Η ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**».
- **Η ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** θά ἐπαναλειτουργήσῃ στίς
6 Νοεμβρίου 2012.

ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «**Μέ ὁδηγό τήν
Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη**».

ὑπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

